XI. évfolyam, 50. szám
1955 december 15.
Ára 70 fillér

MEGYEI KÖNYVTÁR

Ludas Matyi

EGY PESTI ÉTTEREMBEN

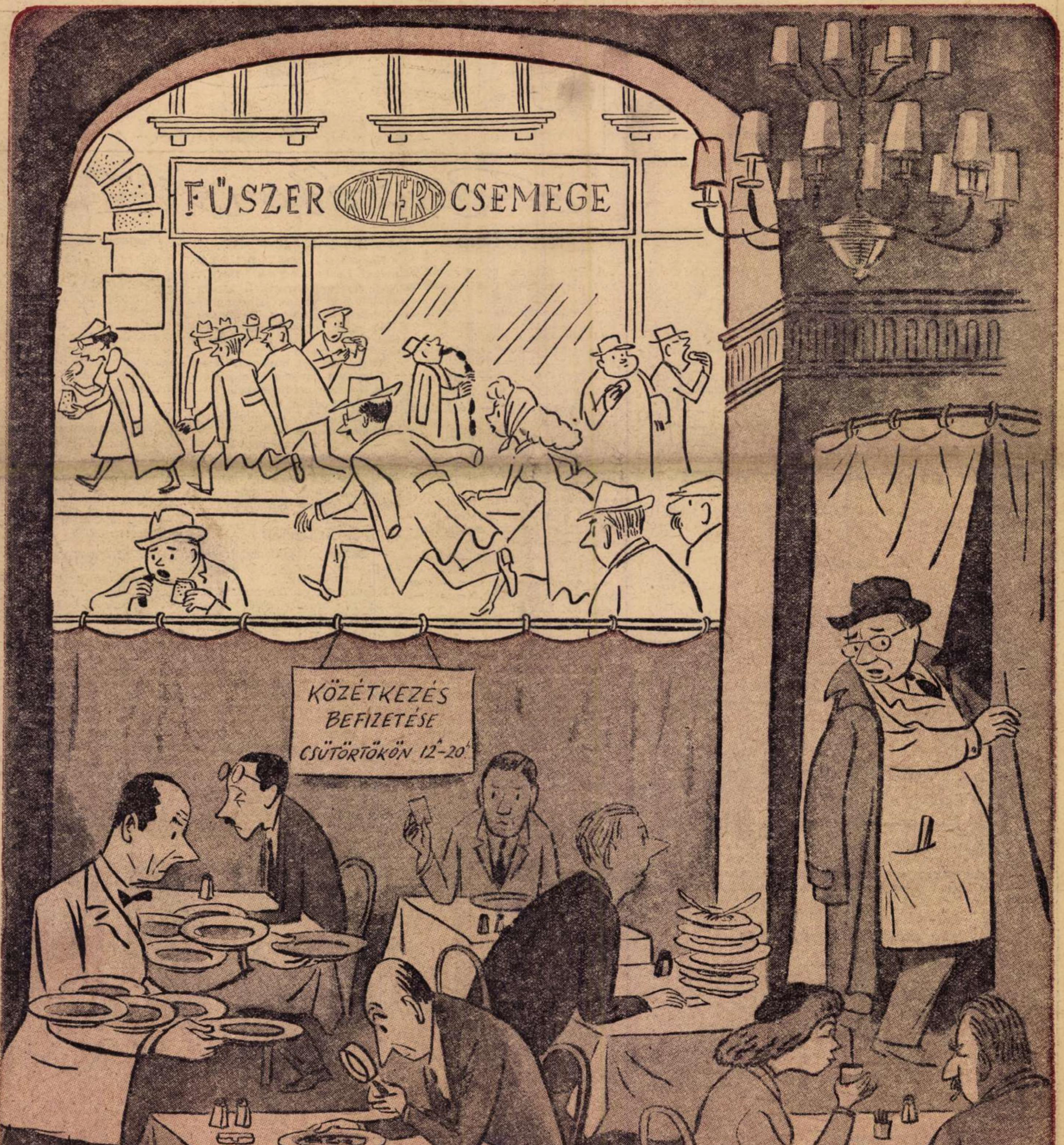
FÜSZER KÖZÉRT CSEMEGE
KÖZÉTKEZÉS BEFIZETÉSE CSÜTÖRTÖKÖN 12–20

— Nem marad még egy kicsit, Kovács kartárs?

— Nem. Megettem az előfizetéses menümet, most megyek át a Közértbe ebédelni . . .

Vicces példázatok — KOMOLY HIBÁKRÓL

Anyagpazarlás

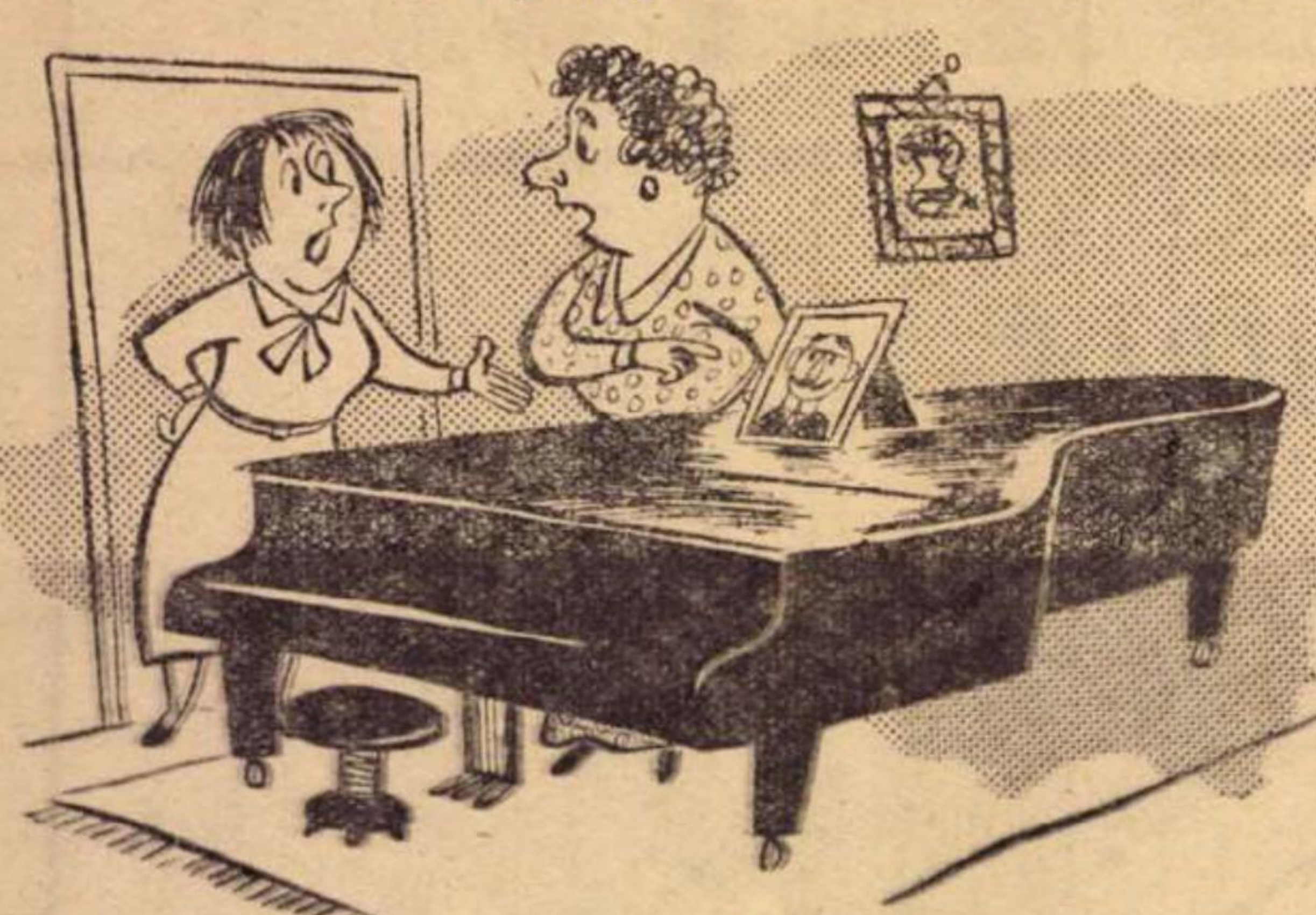

— Mondja, szomszédasszony, minek maguknak a zongora, amikor sose használják?

— Ejnye, hát nem látja, hogy a nagypapa fényképe áll rajta?

Maradiság

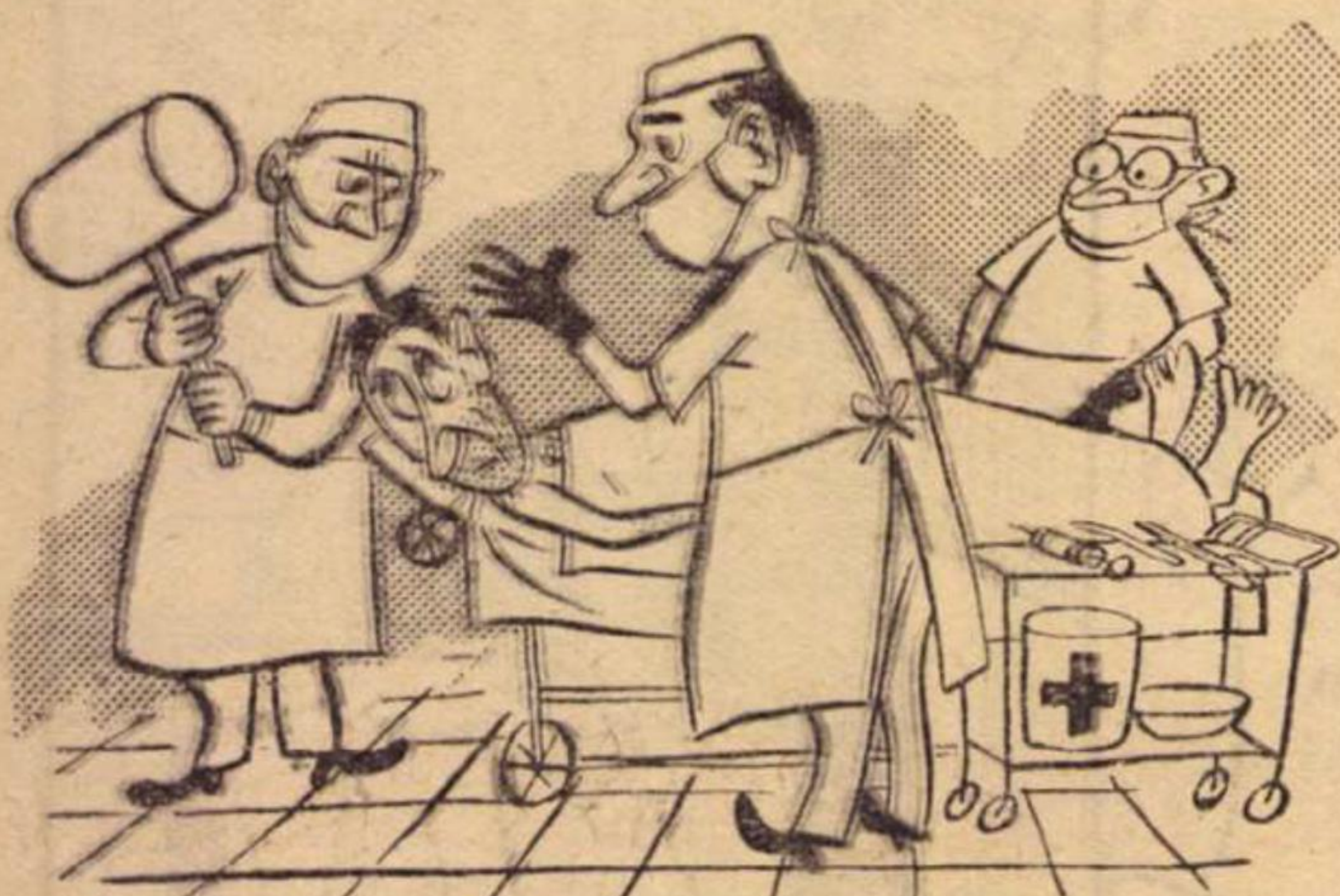

— Ne ijedjen meg, a kolléga kitűnő altatóorvos, csak egy kicsit konzervatív,

A „szakértő"

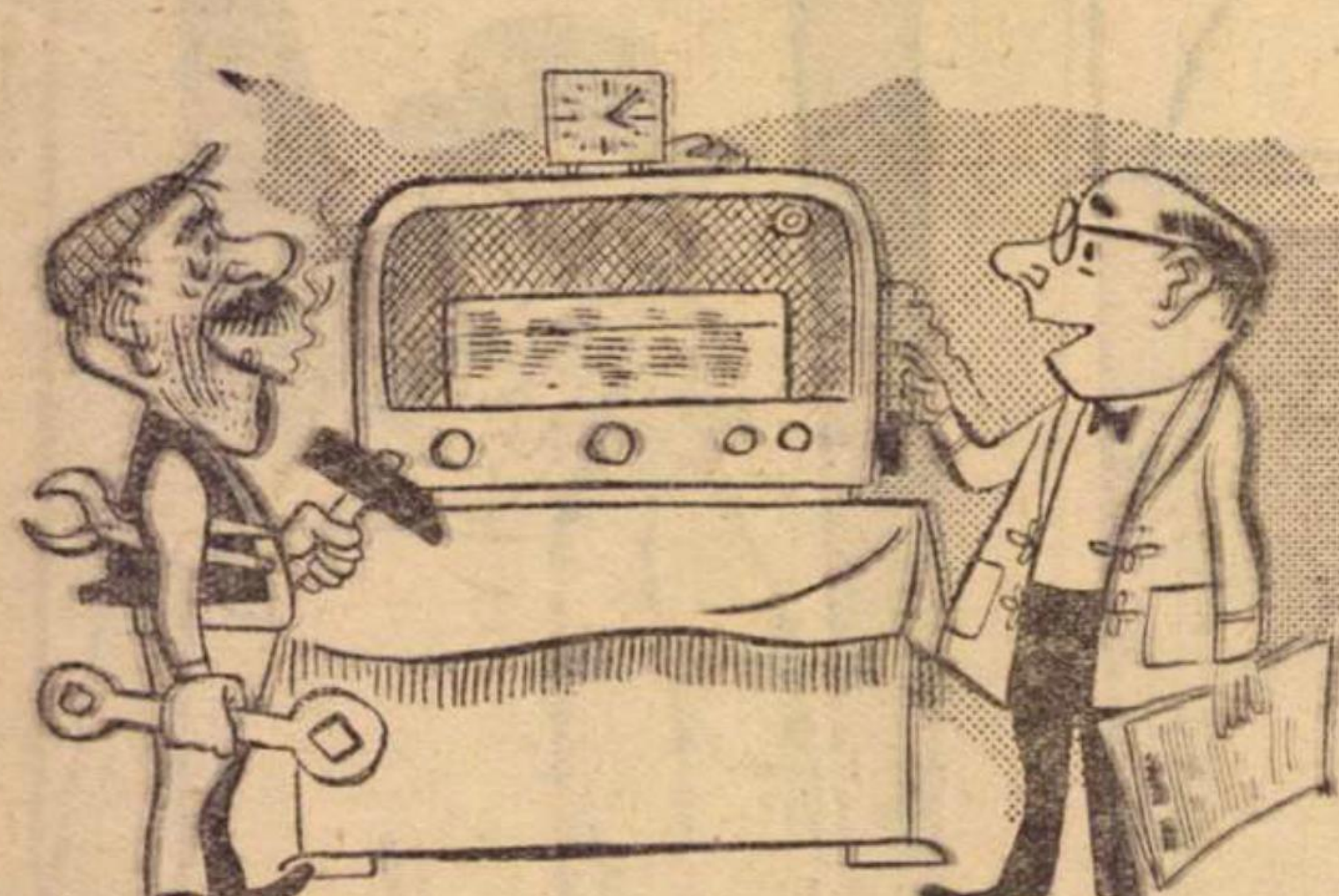

— Szóval, házmester bácsi ért a rádiószereléshez?

— Már hogyne érteném, csak tessék megmutatni, hogy melyik a rádió.....

Az önállóság hiánya

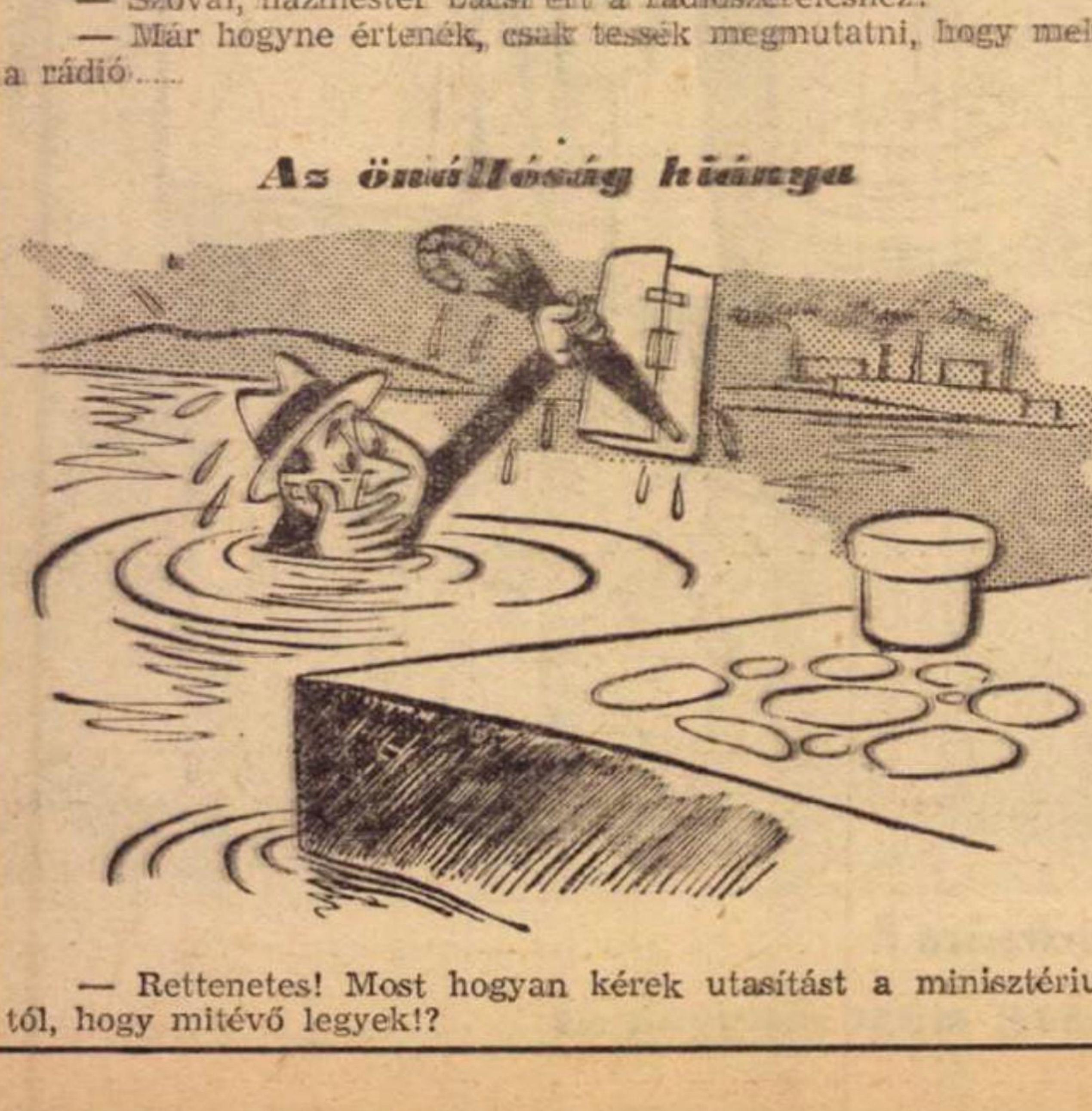

— Rettenetes! Most hogyan kérek utasítást a minisztériumtól, hogy mitévő legyek!?

Egy kicsit szórakozott a Kati néni

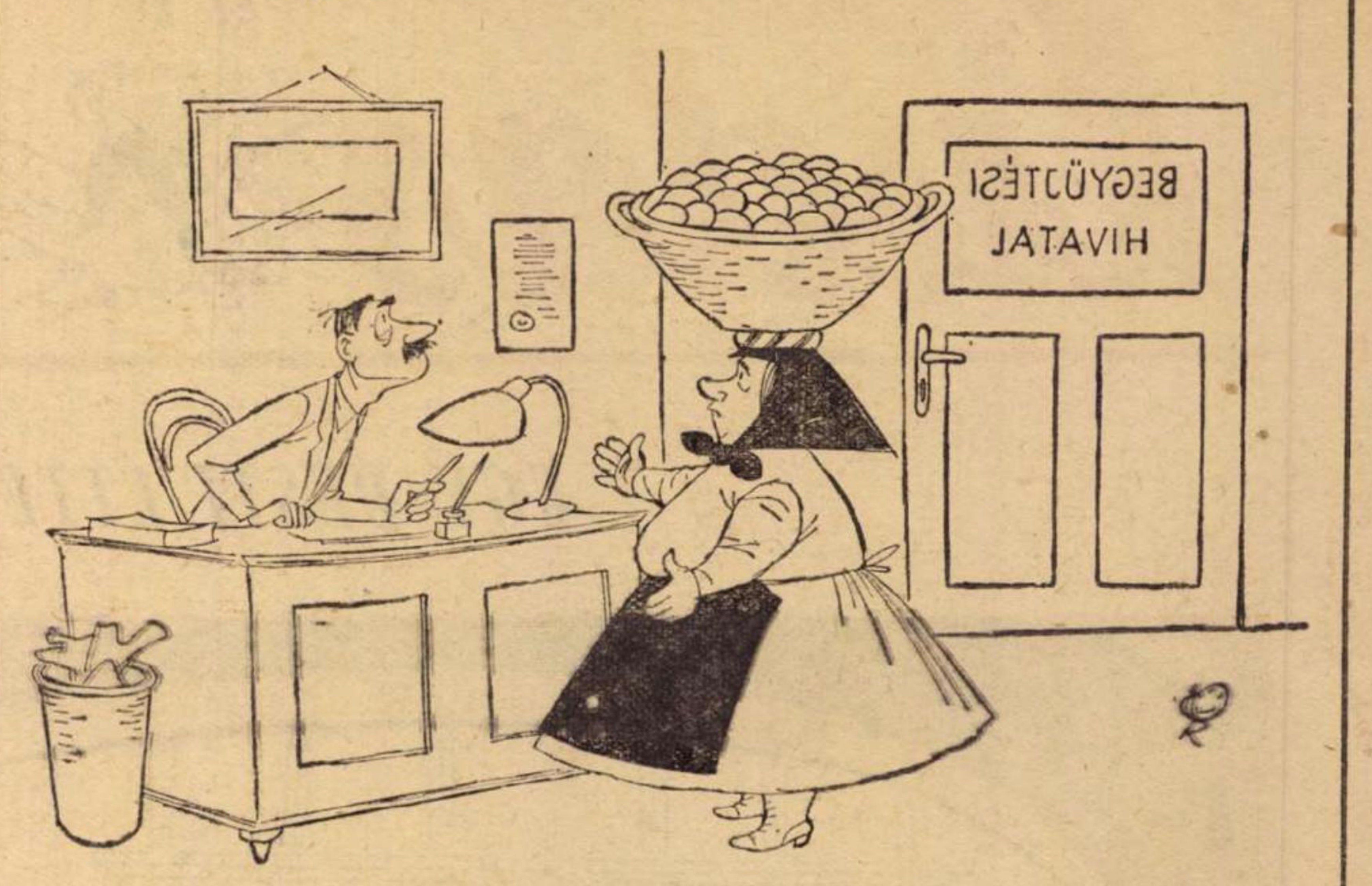

— Esküszöm, hogy nincs egy darab tojásom se...

Röptében

GERGELY MIKLÓS UTINAPLÓJA

TÉTI KALAND

A Győr-Sopron megyei ÁMG agronómusa kiment ellenőrzésre a téti gépállomásra. A gépállomás főagronómusa megmondta, hol dolgoznak a gépek. A megyei agronómus kiszaladt Rábacsécsénybe motorkerékpáron, vele ment a gépállomási főagronómus.

— Ott a traktor — mutatta a gépállomási.

— De miért áll? — kérdezte a megyei.

A válasz egyszerű volt: azért állt nyilván, mert egyedül fél elindulni. A traktoros nem volt sehol. Azaz szabatosabban nyilván volt valahol, de ott nem volt. Elkezdték keresni.

Bent a faluban találták meg. Ott állt a főutcán, a kerékpárjára támaszkodott.

— Min gondolkozik? — kérdezték tőle.

— Azon gondolkozom — magyarázta meg készségesen —, hogy induljak el.

— Nem tud kerékpározni?

— Dehogynem tudok — csuklott. — De ha most elengedem a kerékpárt, feldől a kerékpár is, meg én is....

Talán az eddigiek is érthetőbbé válnak, ha előadom a továbbiakat: pillanatnyilag nem volt, aki felelősségre vonja a magáról megfeledkezett traktorost, mert a téti gépállomás régi igazgatója már nem, az új pedig még nem volt hivatalban...

Hihetetlen történet?

Nagyon sok juha lehet a pázmándi Lenin téesznek, hogy... Node tartsunk sorrendet. Az egyáltalán nem vicces, hanem meghökkentő tényállás a következő:

Az egyik tag farkaskutyája betört a juhok közé és megfojtott egy csomó juhot.

Alighanem jól mulatott, mert a látogatást másnap is megismételte, hasonló eredménnyel.

Sőt harmadszor is.

— Hihetetlen! — mondom a történet hallatán.

— Tulajdonképpen nem is olyan hihetetlen, sajnos — mondta egy bennfentes pázmándi. — Ott csak az volna a hihetetlen, ha azt mondanák, hogy egy juh fojtott meg egy csomó farkaskutyát...

Szószerint

— Ez egy elanyátlanodott gépállomás — mondja egy nemesgulácsi ismerősöm.

Kemény szó ez. Elmaradás? Lazaság? A munkafegyelem hiánya?

— Egyik se — világosítanak fel a gulácsiak. — Jó gépállomás ez. Csak éppen nem kapnak anyacsavart a veszprémi Vasműszaki Nagykereskedelmi Vállalattól. Azt mondják, hogy ők is anya nélkül kapják a csavart... Ez persze hátráltatja a téli gépjavítást.

A Vasműszaki „jóvoltából" legalább azt nem mondhatják a nemesgulácsiak, hogy nincs egy árva csavaruk se. **Csak** árva, anyátlan csavaraik vannak...

Mégsem zárkóznak el annyira...

Balatonfüred a fényes Annabáljáról volt mindig híres; de most már a Jókai téesz fényes eredményeiről is. Elkészült a zárszámadás, 70 forinton felül kaptak a tagok egy munkaegységre. Csak éppen beruházni nem akarnak. Azt mondják, amit a snapszlizók, ha leülnek kártyázni:

— Hamar kiosztani!

Hogy nem akarnak beruházni? Ez talán túlzás. Ez a párbeszéd például az ellenkezőjét bizonyítja:

— Mi lesz a beruházásokkal?

— Beruházunk mi szívesen...

— Dehát ha mindent kiosztottak?

— Hát állami hitel is van a világon...

Nyíltszívűség

A bakonypéterdi Összefogás téesz tavaly egy jó kis silót épített. De pontosan az út mellé.

— Nem jó helyen van az ott — figyelmeztette Bertalan József megyei építési előadó a téesz-elnököt. — Nagy a szennyeződés, meg minden.

— Már ott van — feleltél.

Igenám, de az idén építettek még egy silót a bakonypéterdiek — és azt is pontosan az út mellé.

— Hát aztán? — mondták a bakonypéterdiek Bertalannak. — Nincs nekünk titkunk! Hadd lássa az egész világ, hogy mi silóztunk...

Papa lett a meos

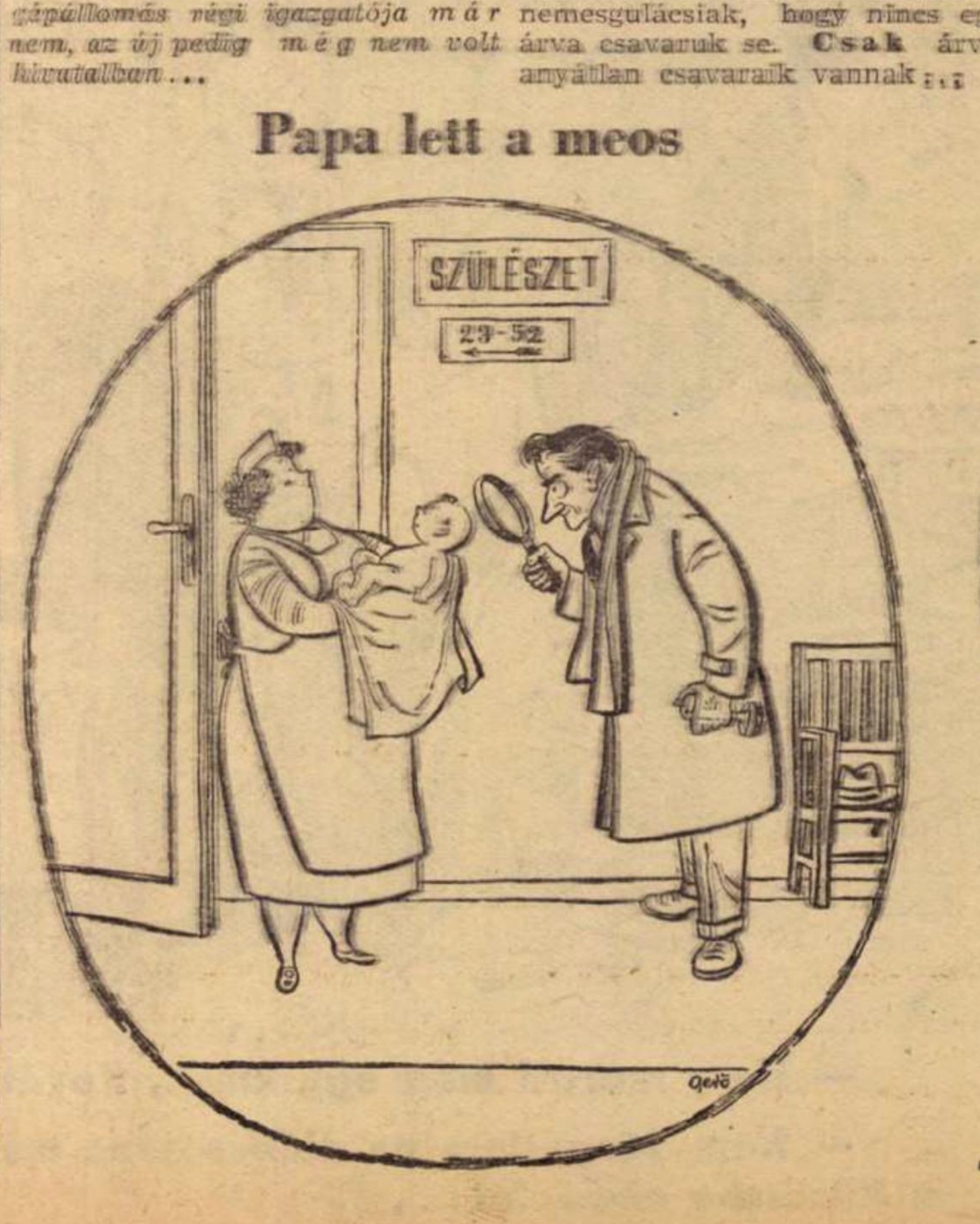

LÉHA ASSZONYSÁG

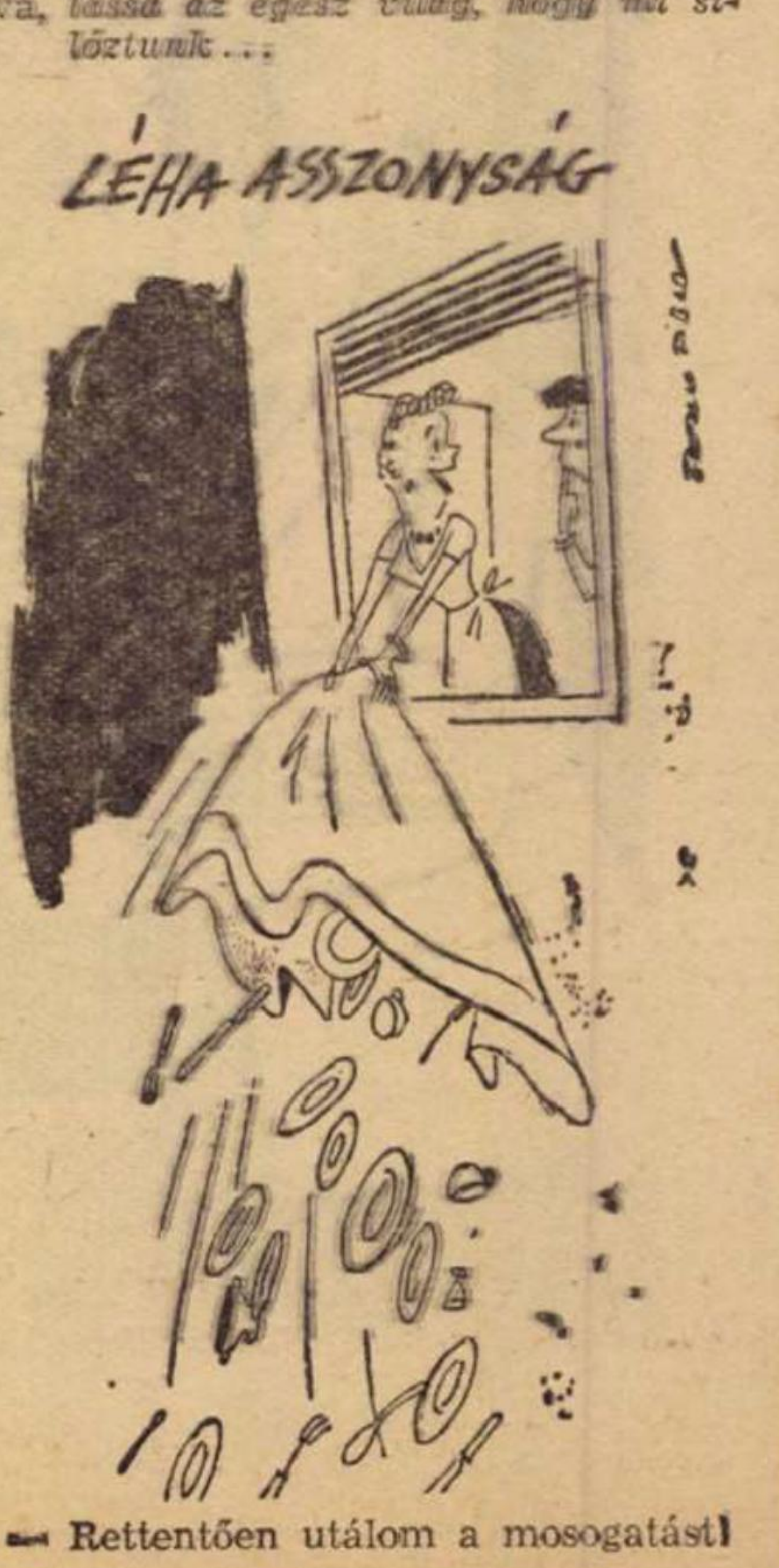

— Rettentően utálom a mosogatást!

Sándor-KASSO

Ajándékoldal

Egy kis tévedés

(Az Állatkert állatóvodája a karácsonyi vásár alatt az Úttörő Áruházba költözött.)

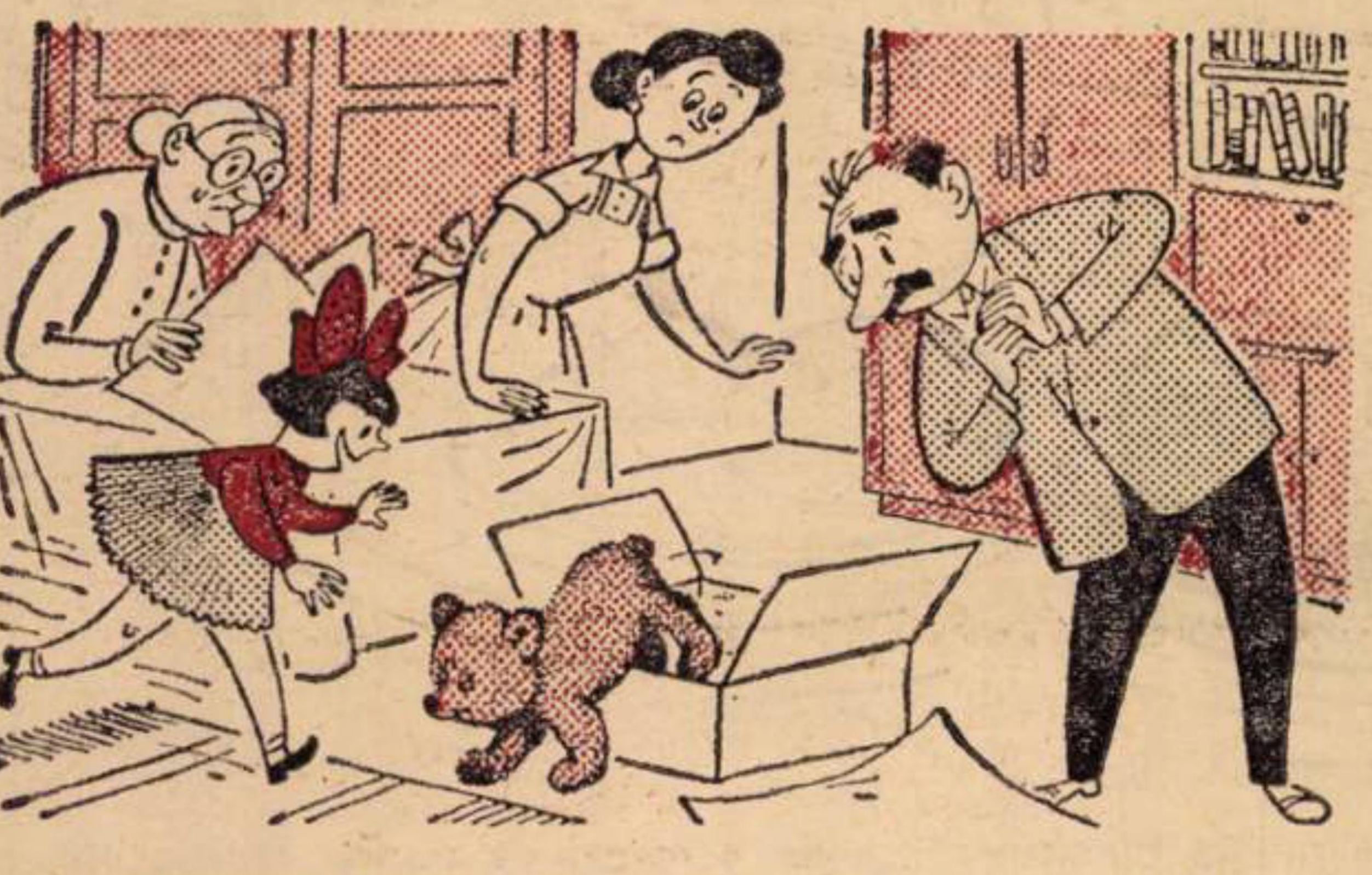

— Szent ég! Véletlenül az élő mackót csomagolták be!...

Másfél órája gondolkodik

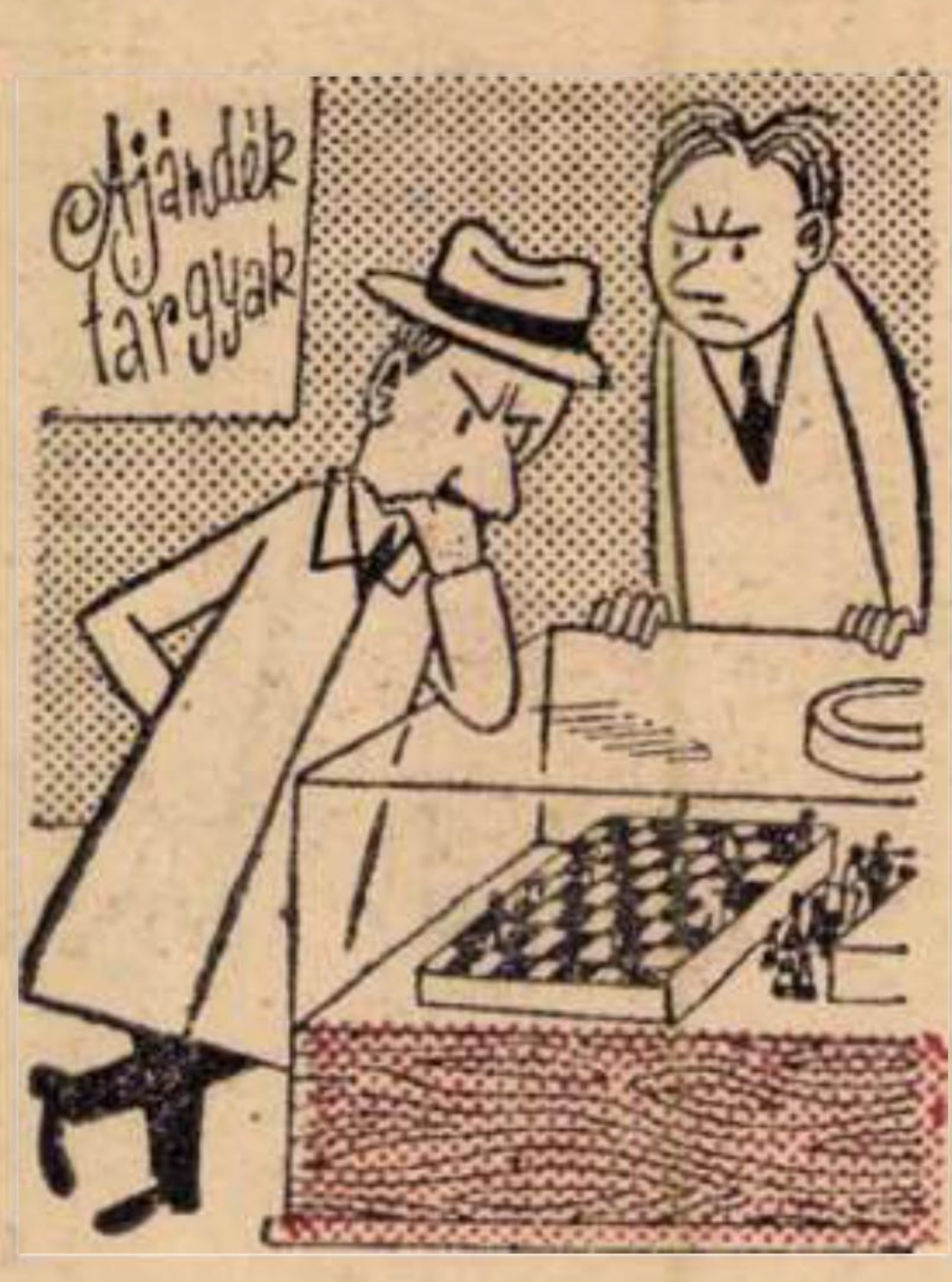
Ajándék tárgyak

— Na, megveszi a sakk-készletet?

— Ne zavarjon! Azon töprengek, Bf2, vagy Fc3 jobb lépés-e ebben az állásban...

Az áruházak hazaszállítják a csomagokat

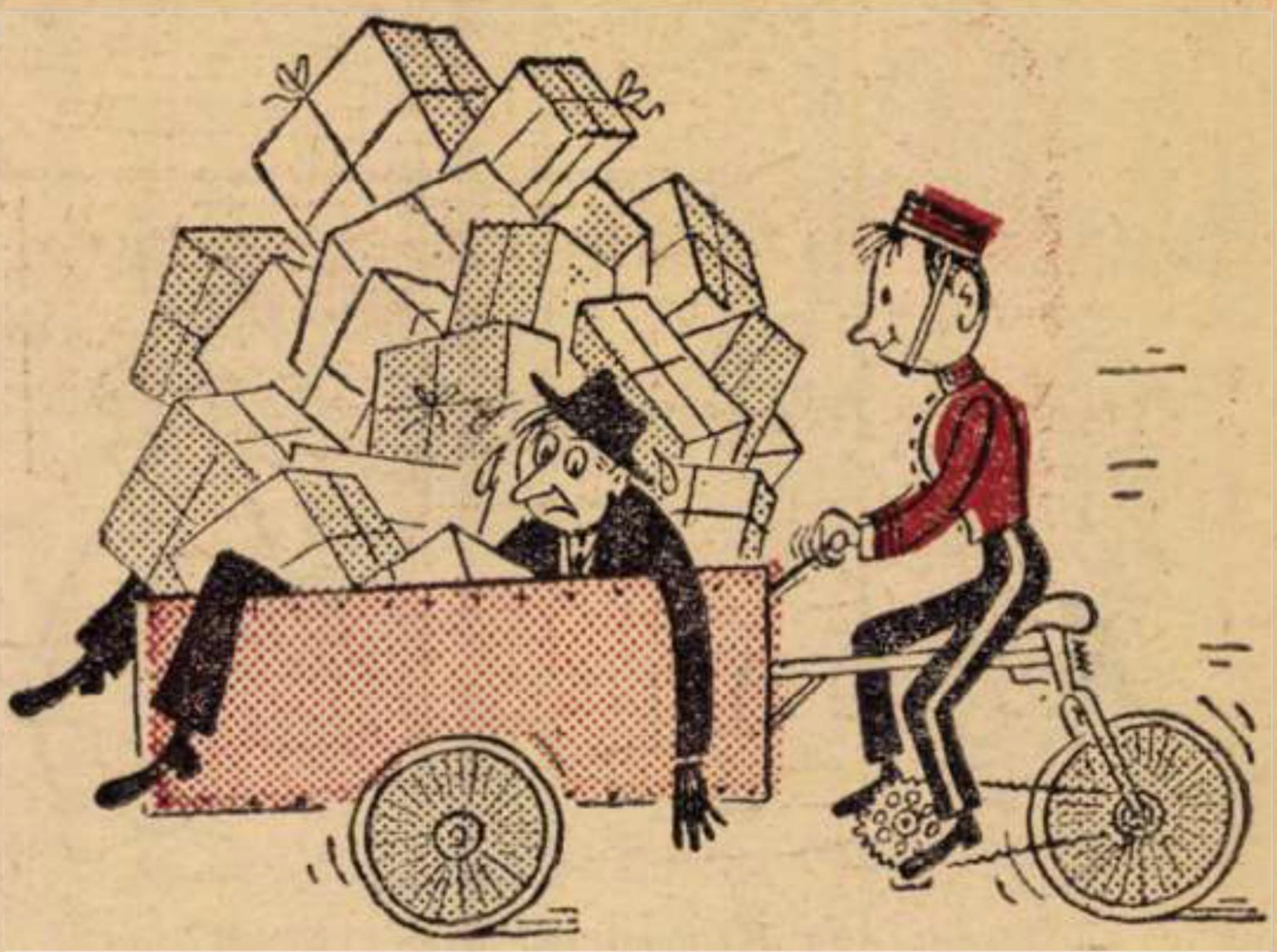

Előzékeny küldönc, aki egyúttal a fáradt bevásárlót is hazaszállítja.

Ajándékmegbeszélés

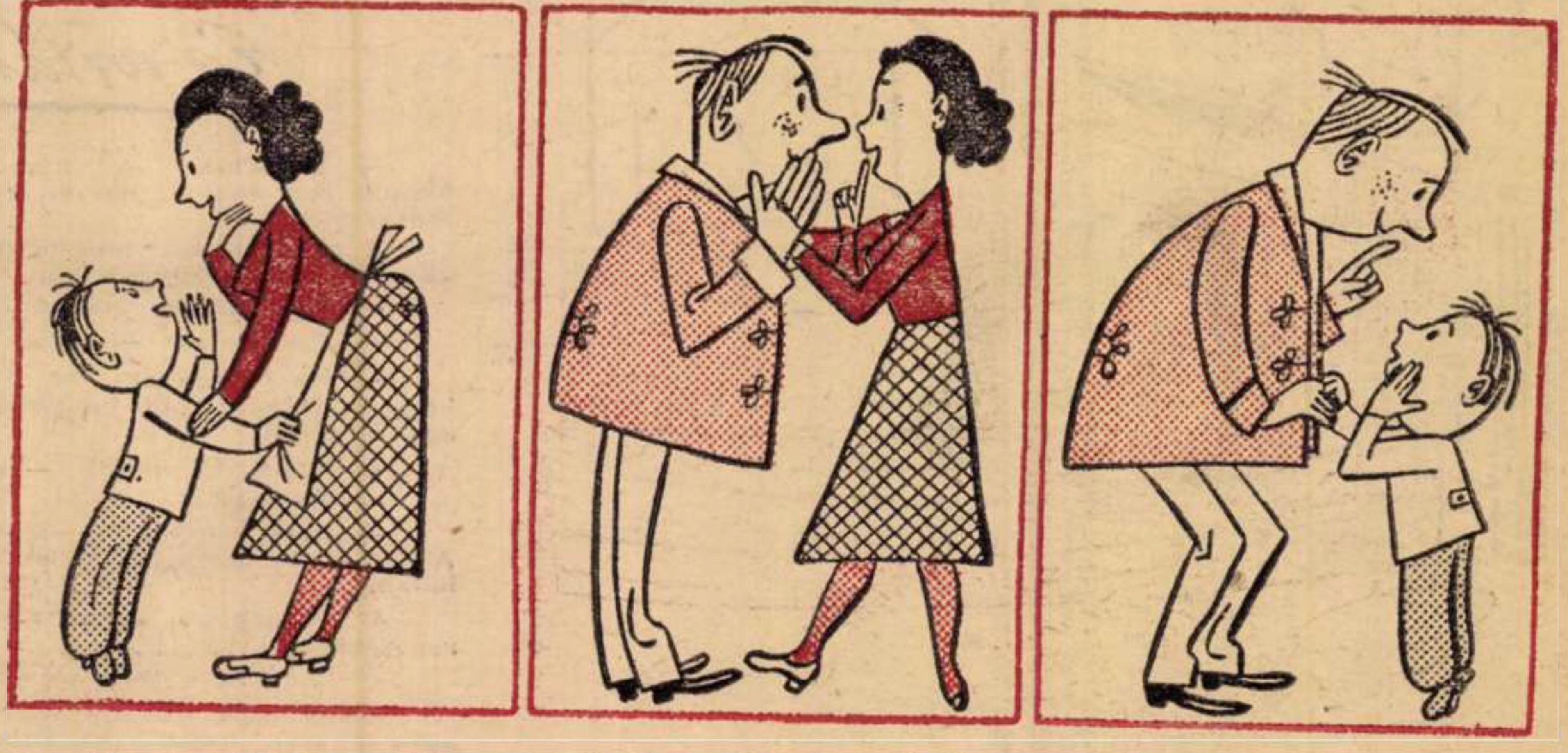

Mit vegyünk apunak?

Mit vegyünk Jancsinak?

Mit vegyünk anyunak?

A nyertes megjegyzése

(Az Úttörő Áruház tárgysorsjátékának egyik nyereménye az áruház modellje csokoládéból)

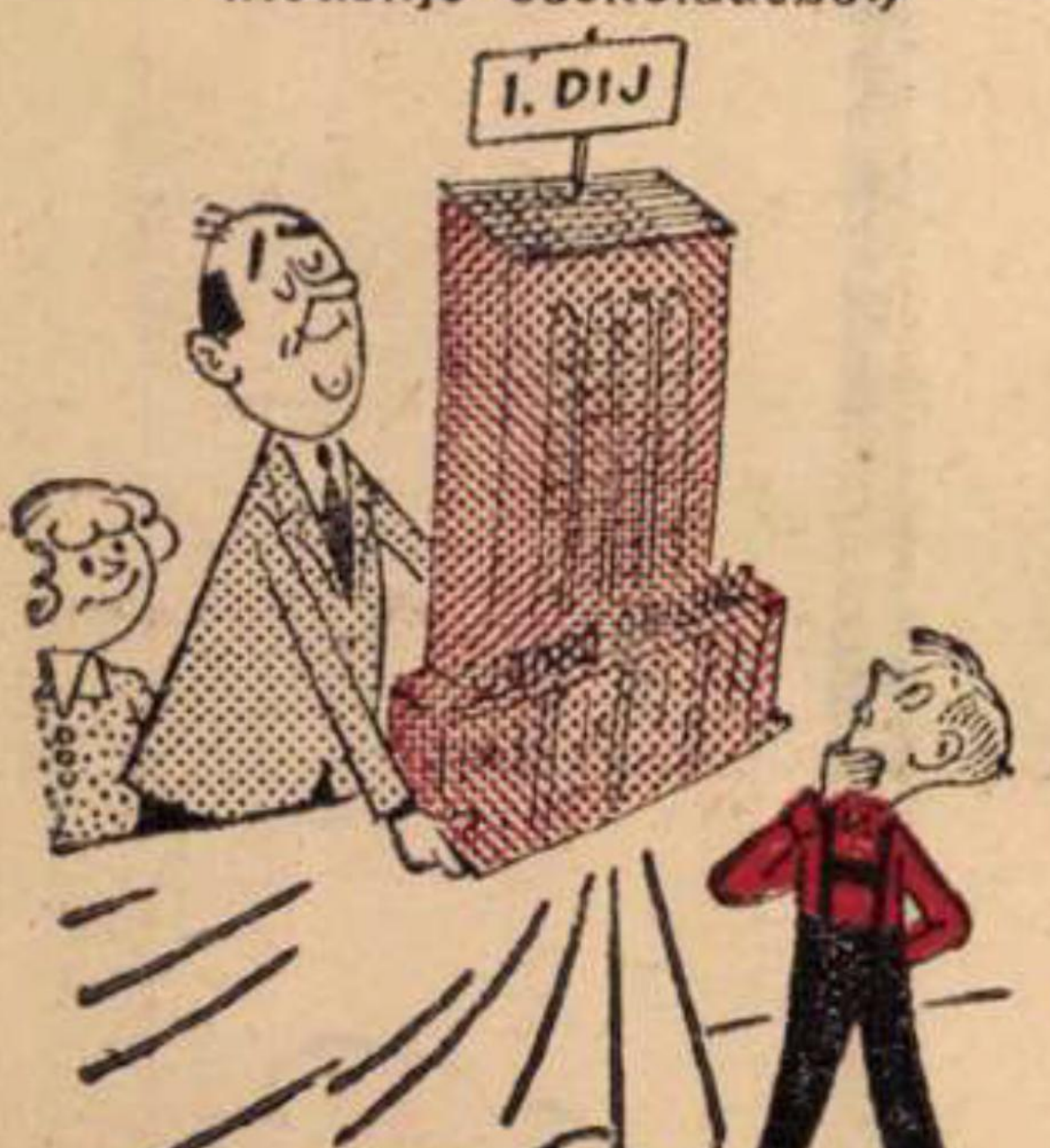

— Hm... Tervezhették volna ezt az épületet pár emelettel magasabbra is...

Ajándék-pulóver

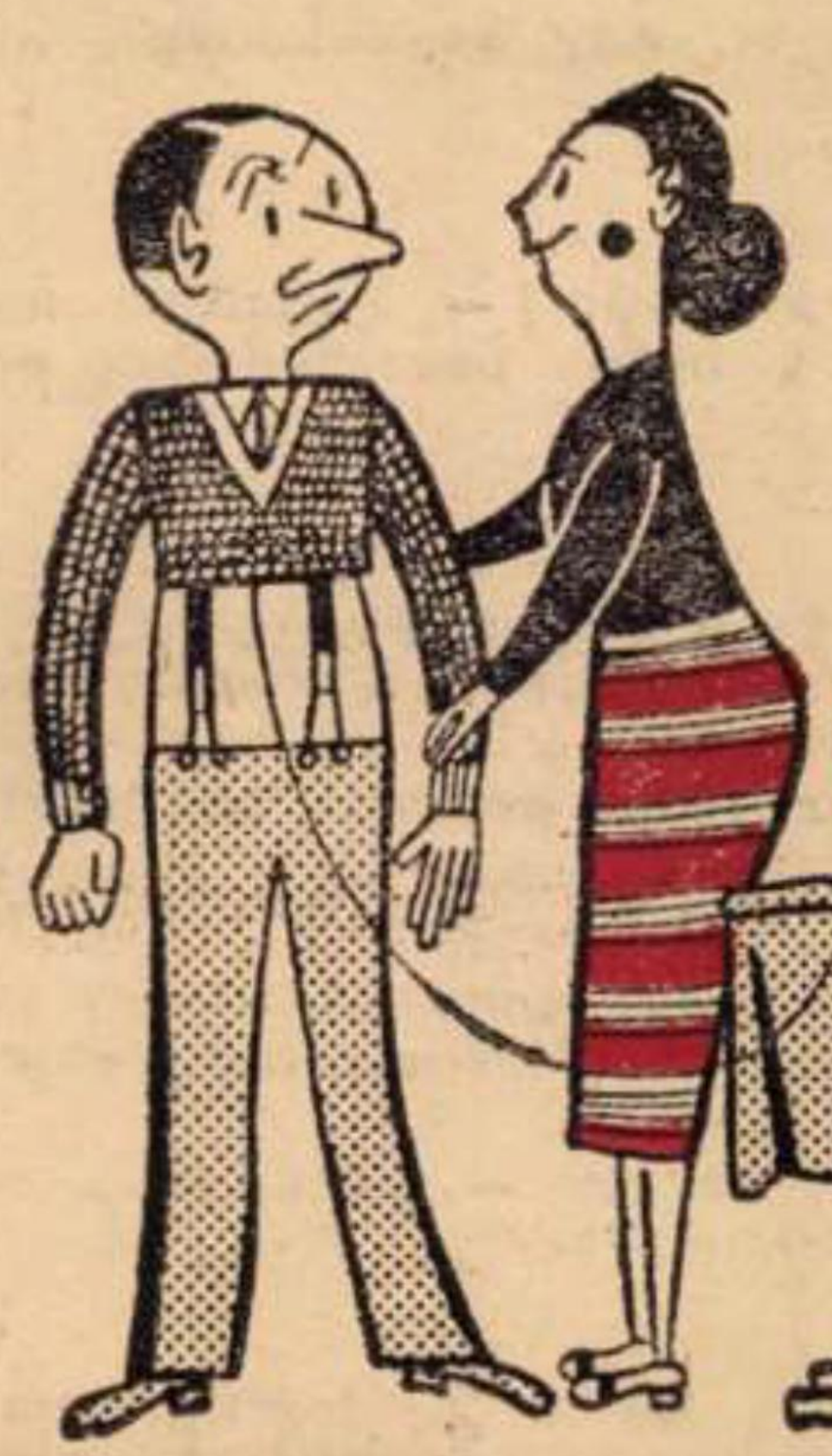

— Ne haragudj, drágám, olyan kevés időm volt karácsonyig...

Miért szokott rá Kovács János a dohányzásra?

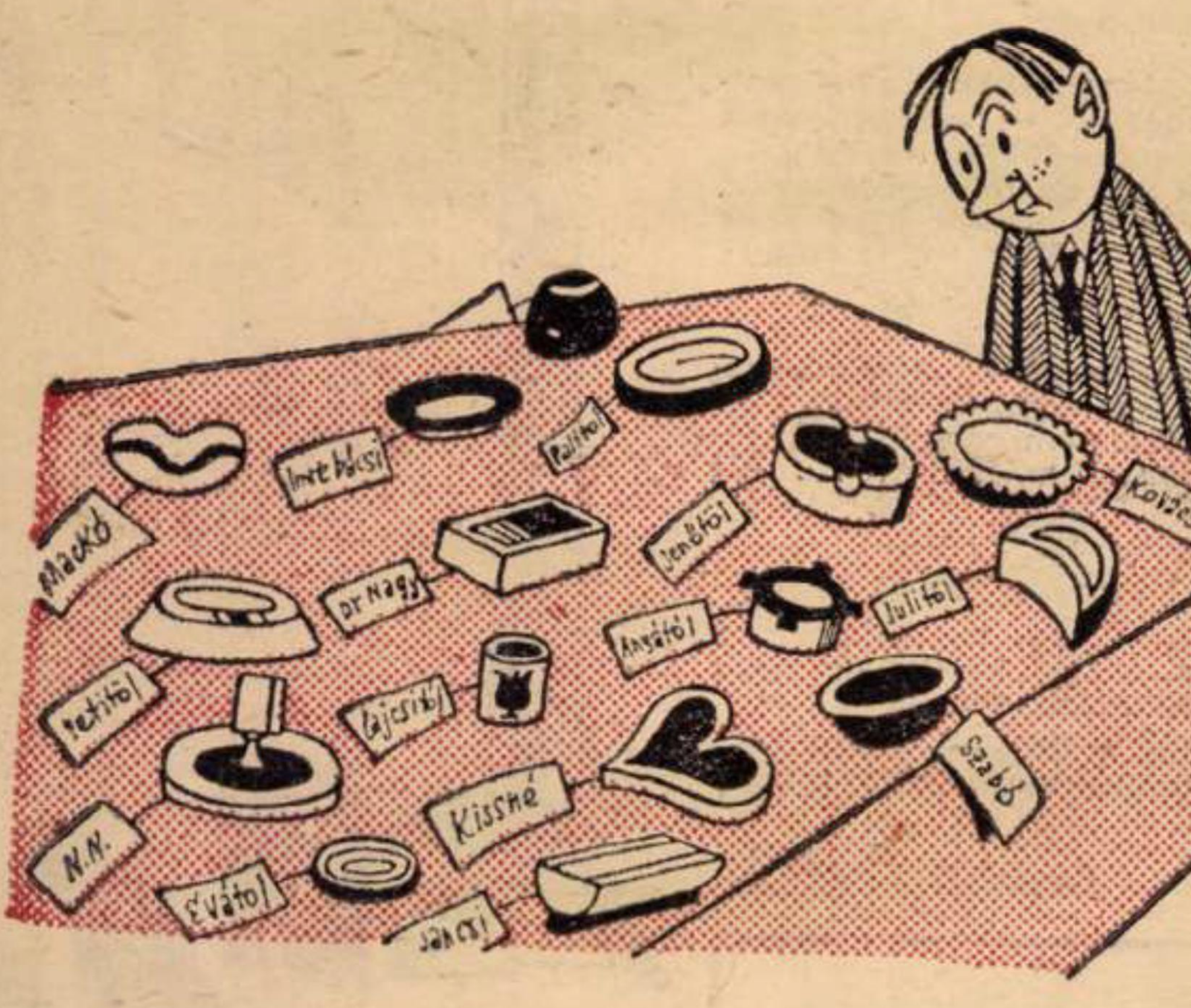
Mackó
Imre bácsi
Palitól
Kovács
Jenőtől
Dr Nagy
Julitól
Anyától
Tetitől
Lajcsitól
Szabó
Kissné
N.N.
Évától
Jancsi

Stílszerű csomagolás

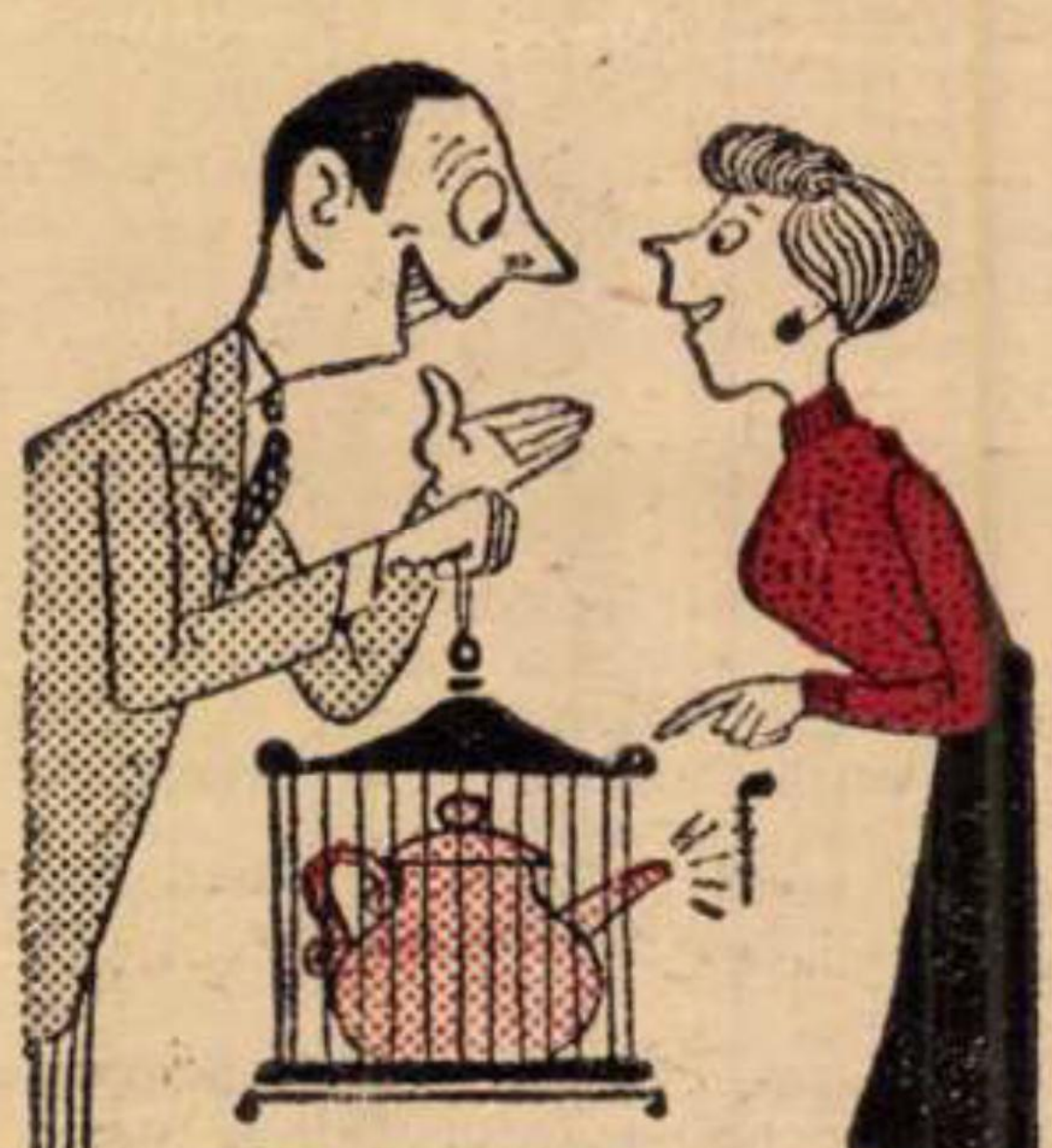

— Fütyülő teáskanna!

Reggeli ébredés

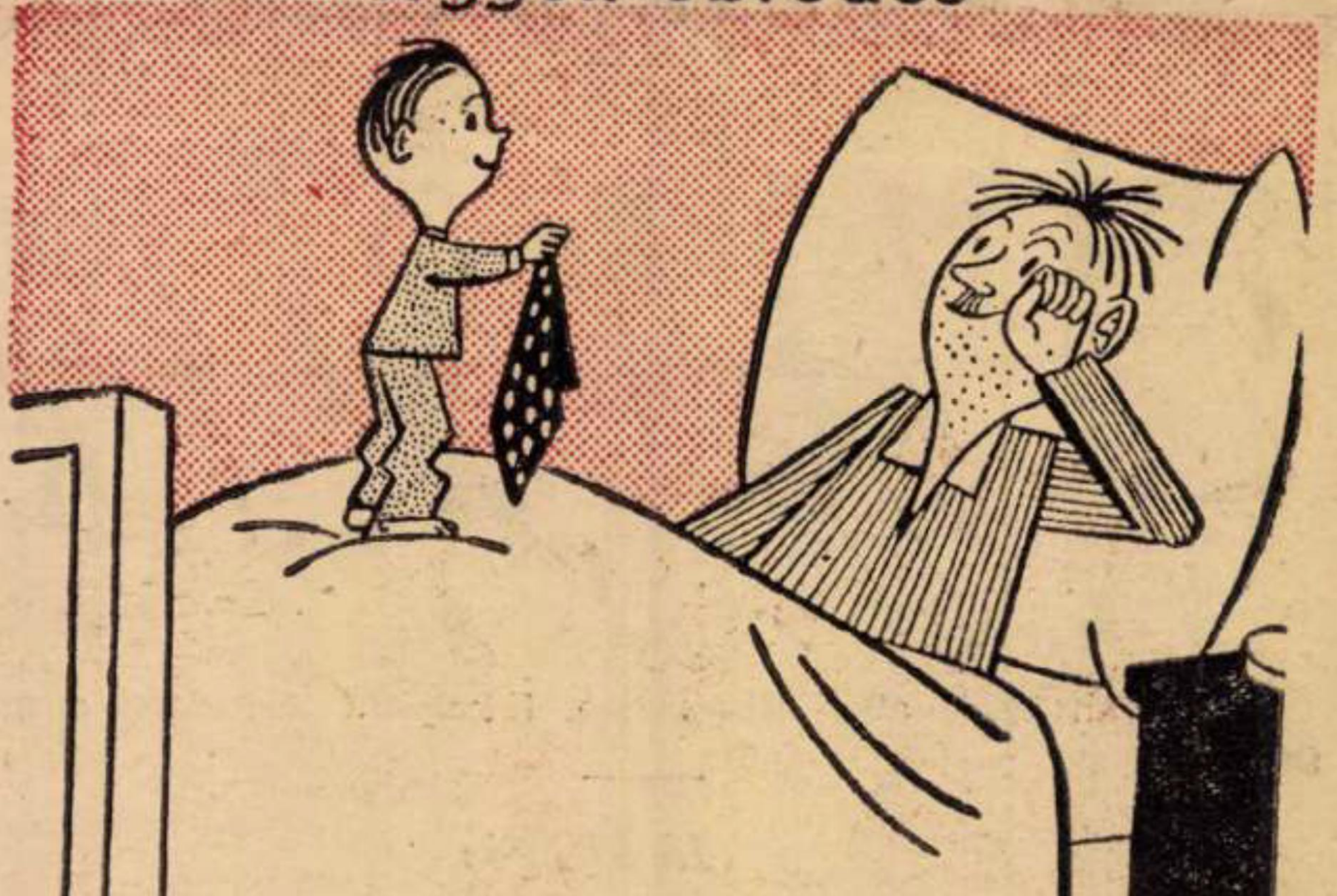

Gyöngéd célzás

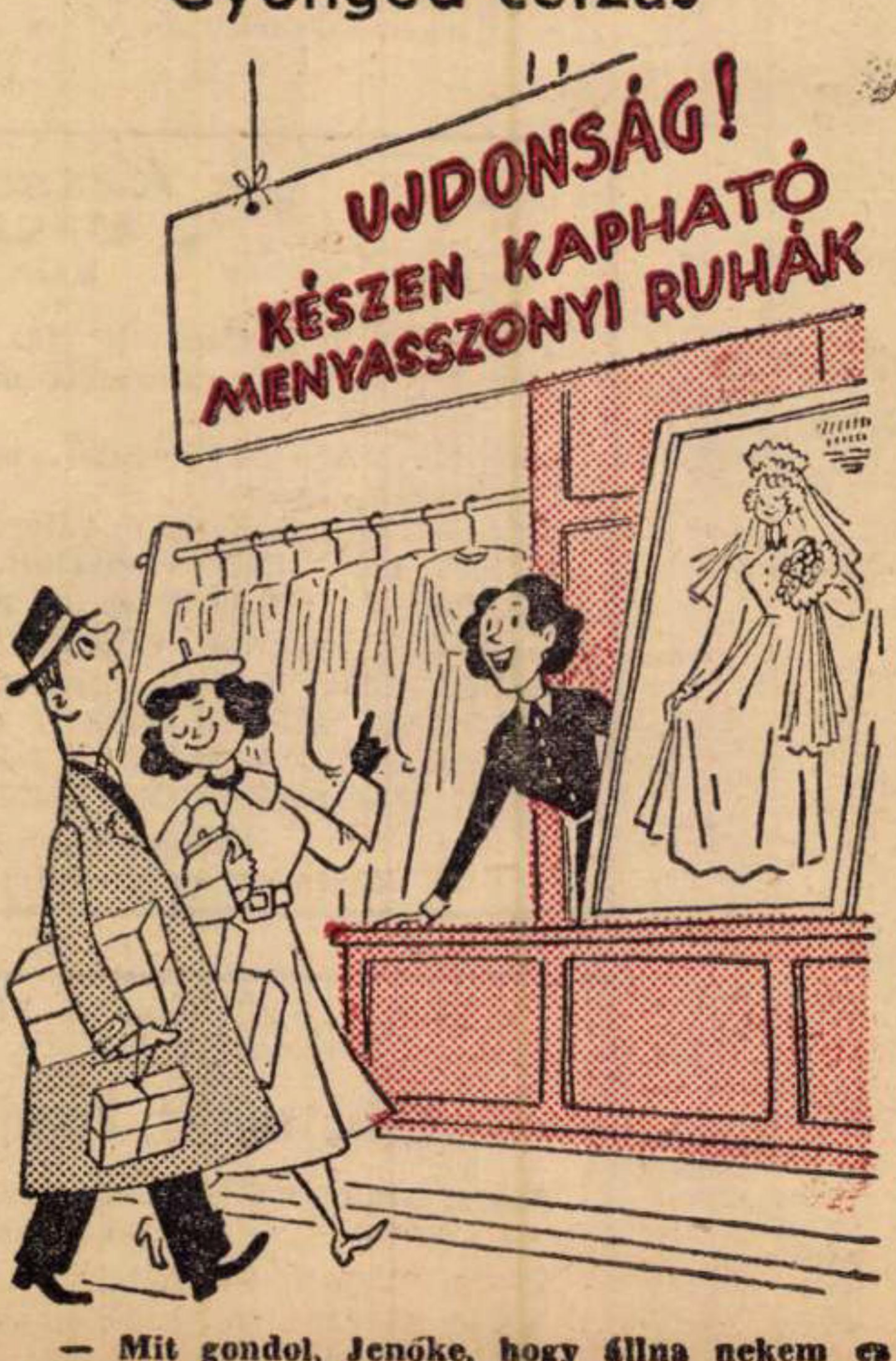
UJDONSÁG!
KÉSZEN KAPHATÓ
MENYASSZONYI RUHÁK

— Mit gondol, Jenőke, hogy állna nekem ez a modell?

Egyszerű megoldás

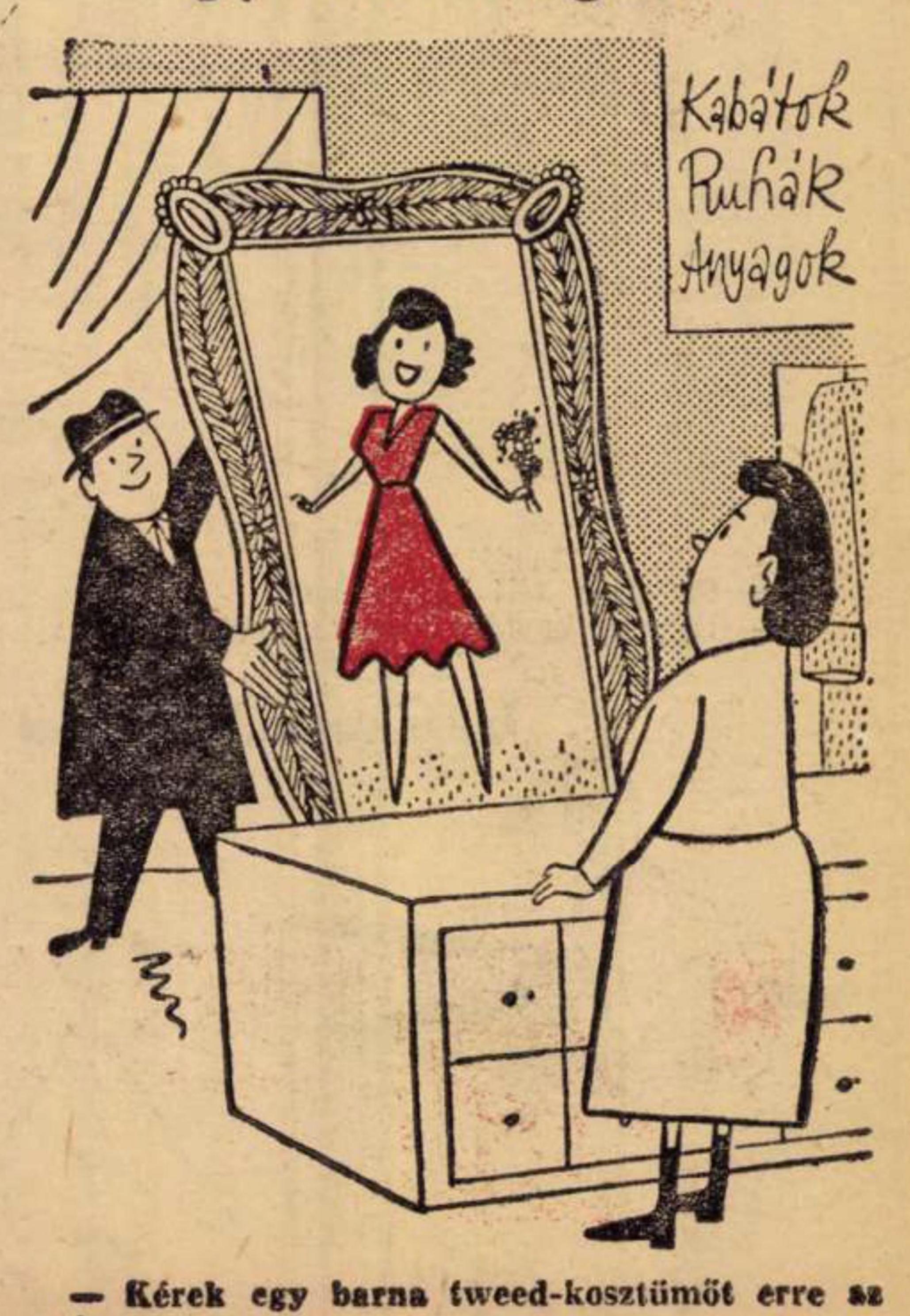
Kabátok
Ruhák
Anyagok

— Kérek egy barna tweed-kosztümöt erre az alakra...

A pesti utcán láttuk...

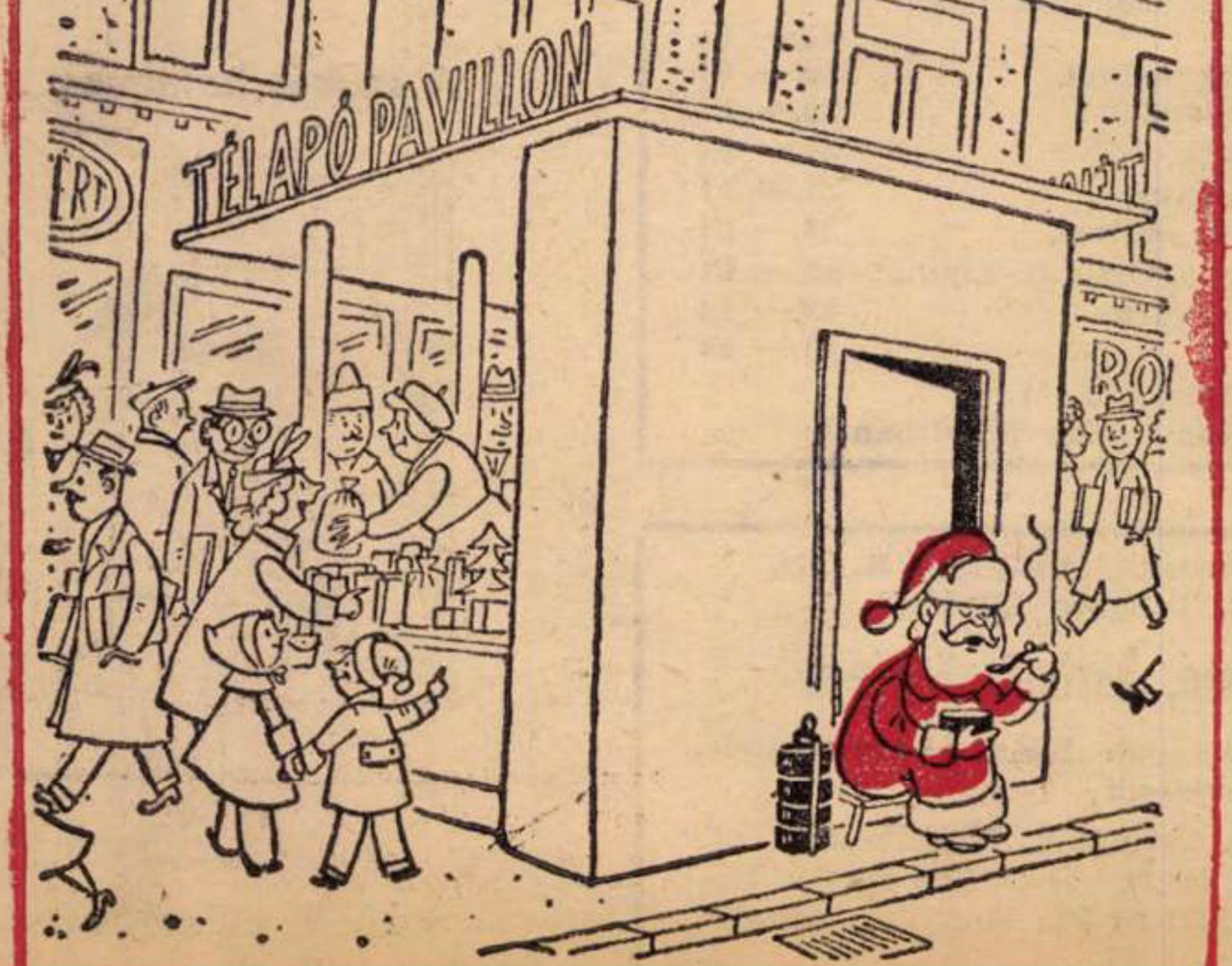
TÉLAPÓ PAVILLON
ERT
RO

Szétkapkodják a Kincses Kalendáriumot

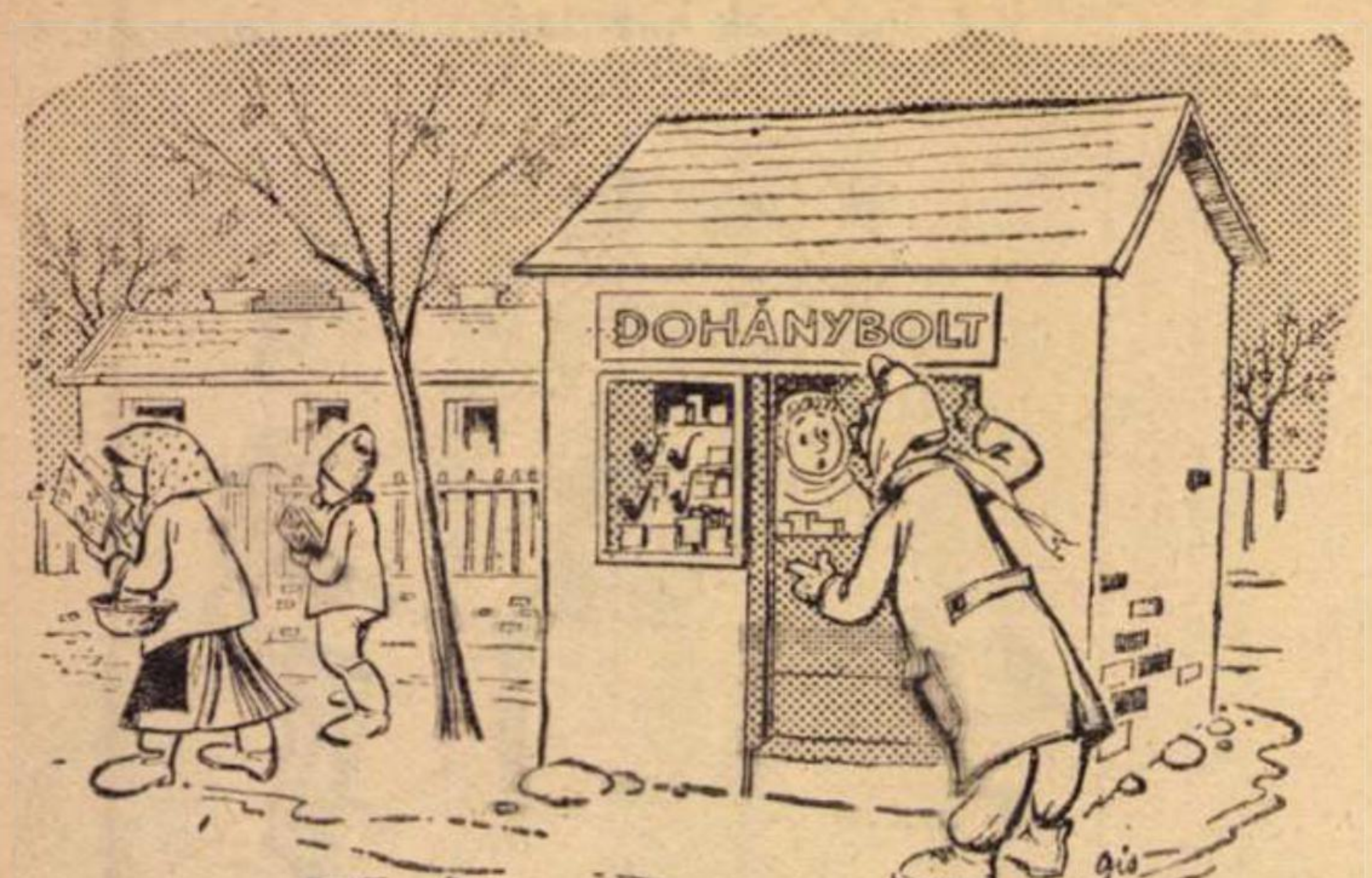

— Nincs egy Kincses Kalendáriumuk?
— Az újságárusnál keresse...
— Én vagyok az, kérem!

Neki nem megtiszteltetés

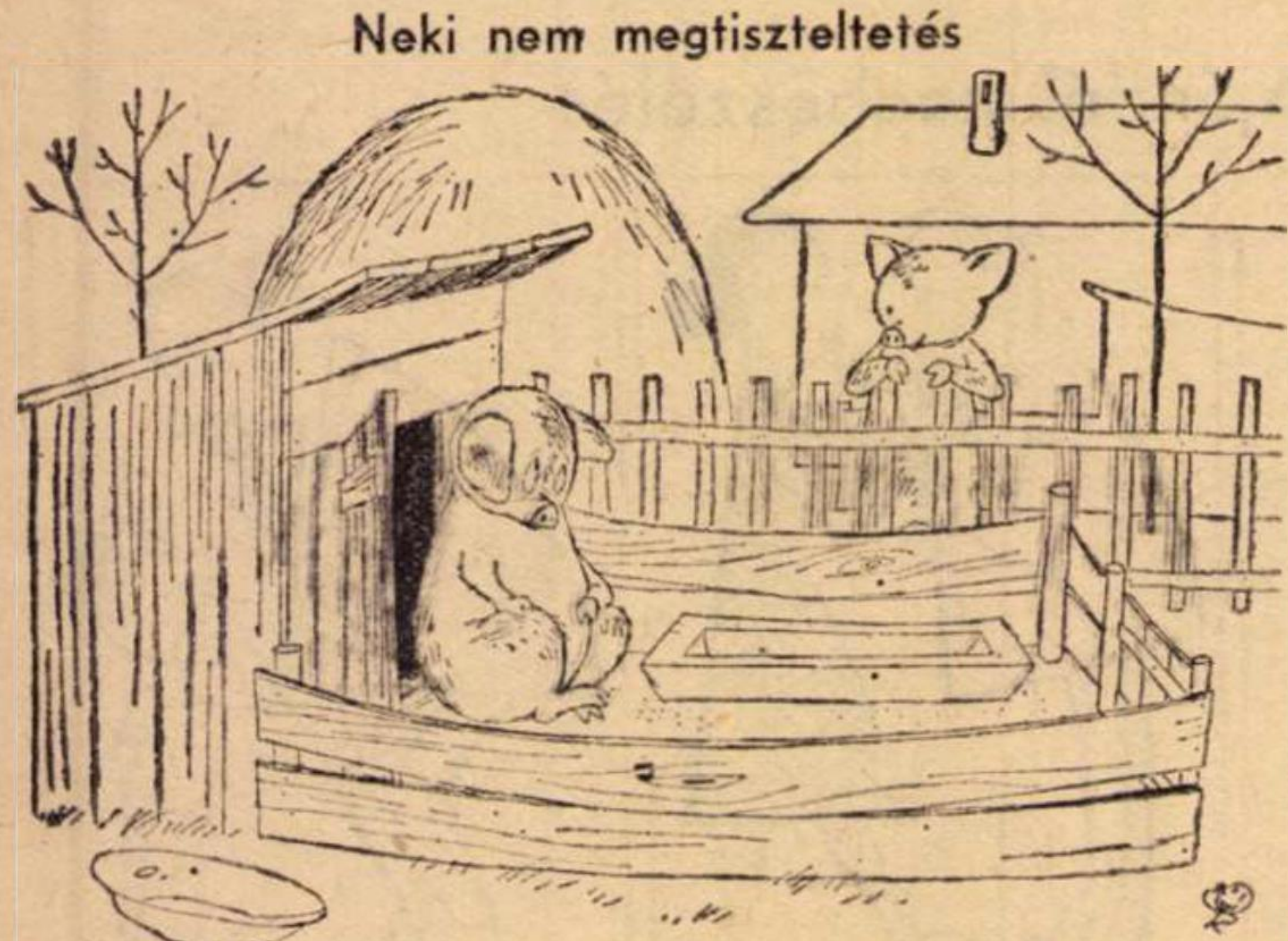

— Miért vagy olyan szomorú?
— Disznótorra vagyok hivatalos...

Tiszta Budapestünk — a jövőben

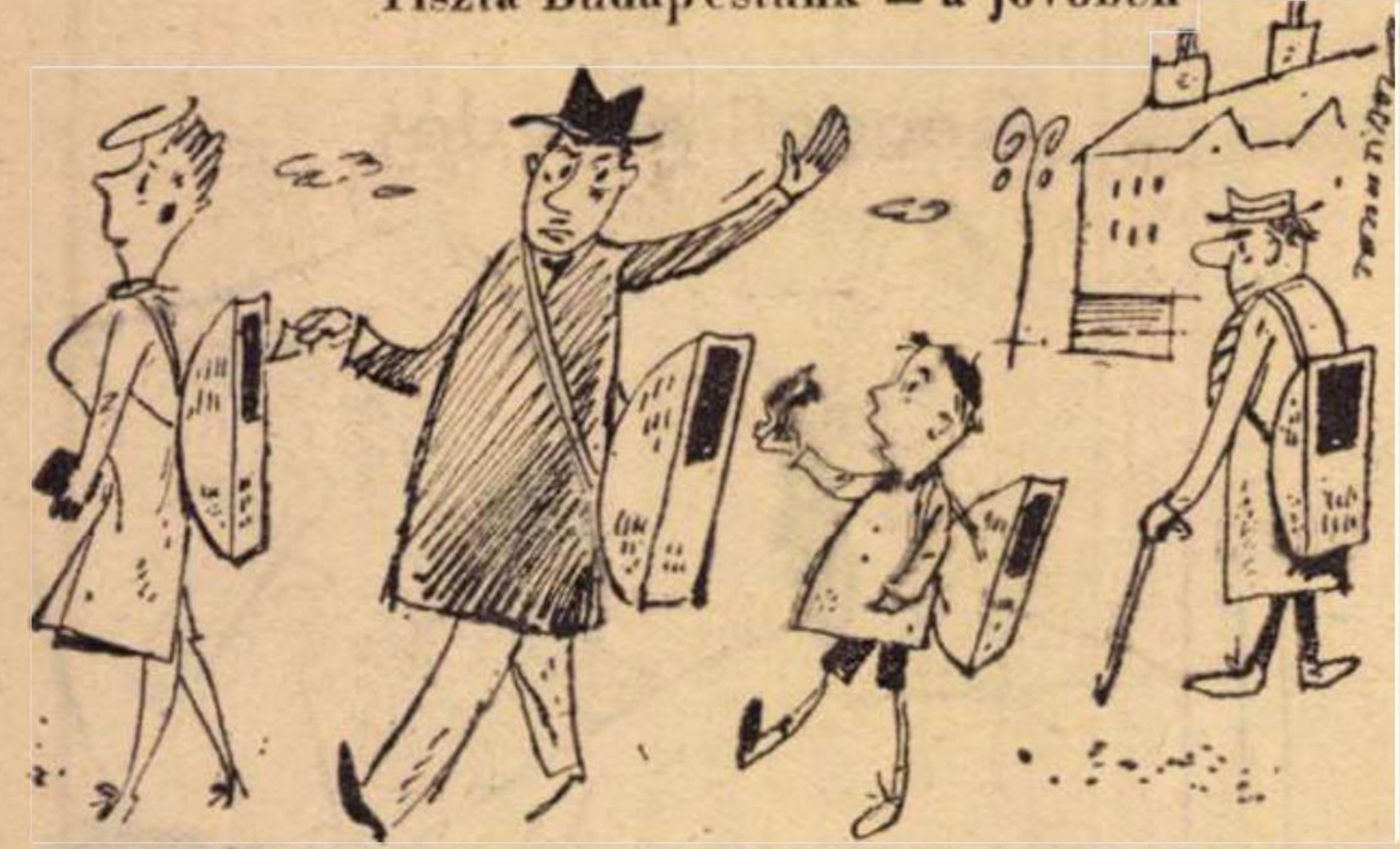

— A sülttökhéj ellen tiltakozom, fiacskám! Azt dobd a magadéba!

Jó kifogás

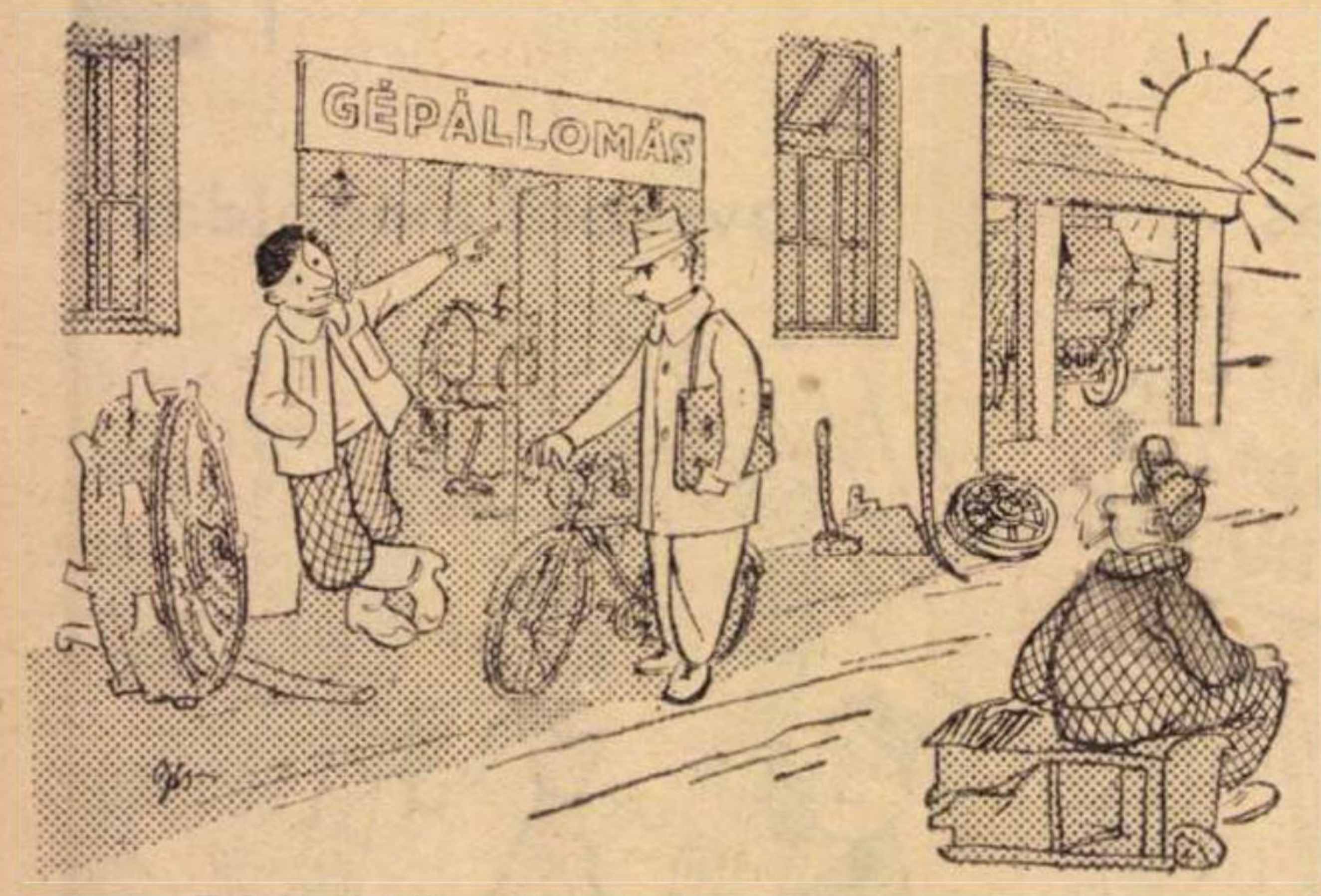

— Folyik a téli gépjavítás?
— Ugyan, kartárs, ez magának tél?

Az ilyen munkának nincs teteje

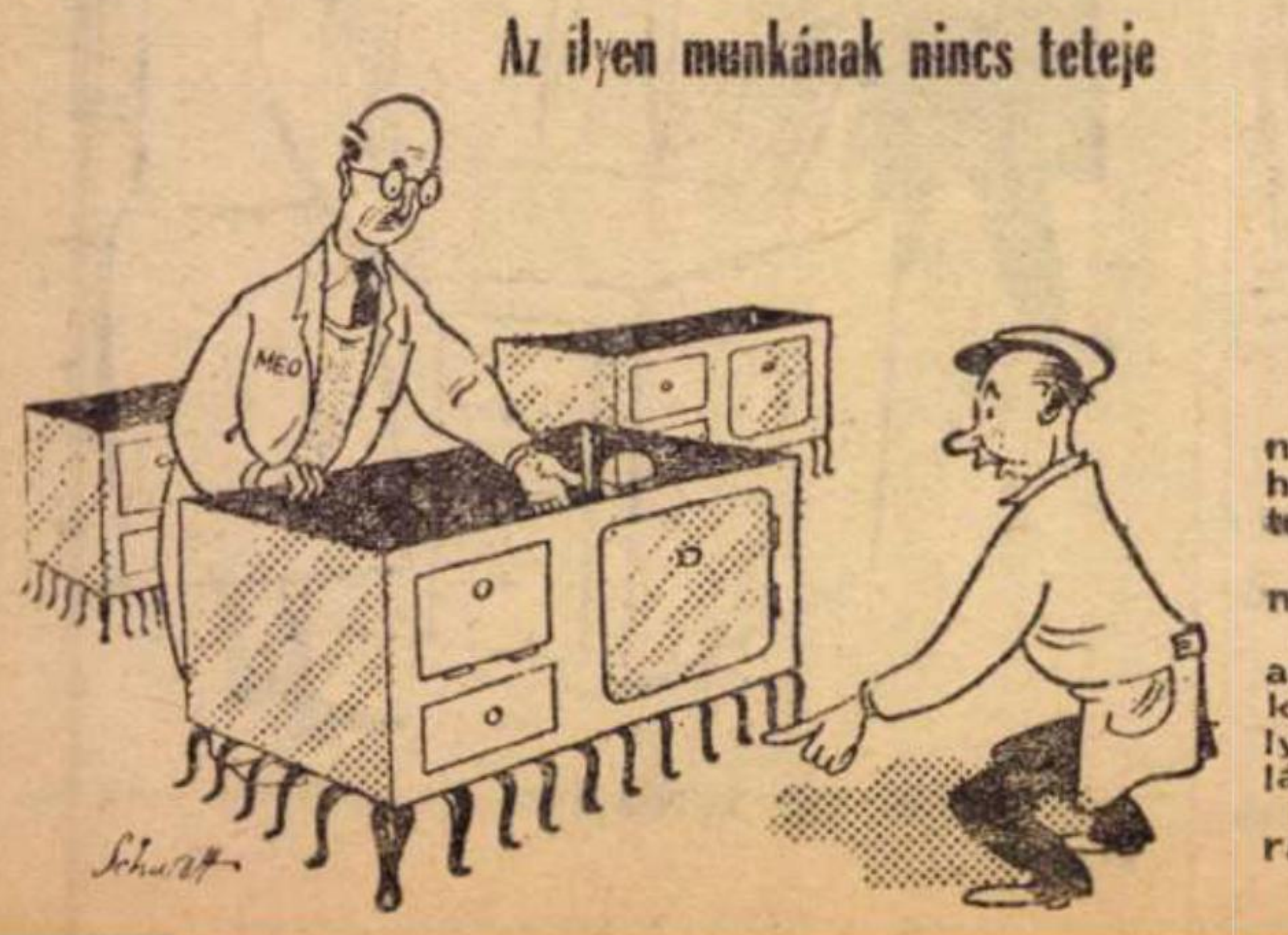

— Hol ennek a tűzhelynek a teteje?
— Azt már nem tudtuk elkészíteni az utolsó dekádban, helyette néhány lábbal többet szereltünk rá...

Hidakat Exportálunk Egyiptomba

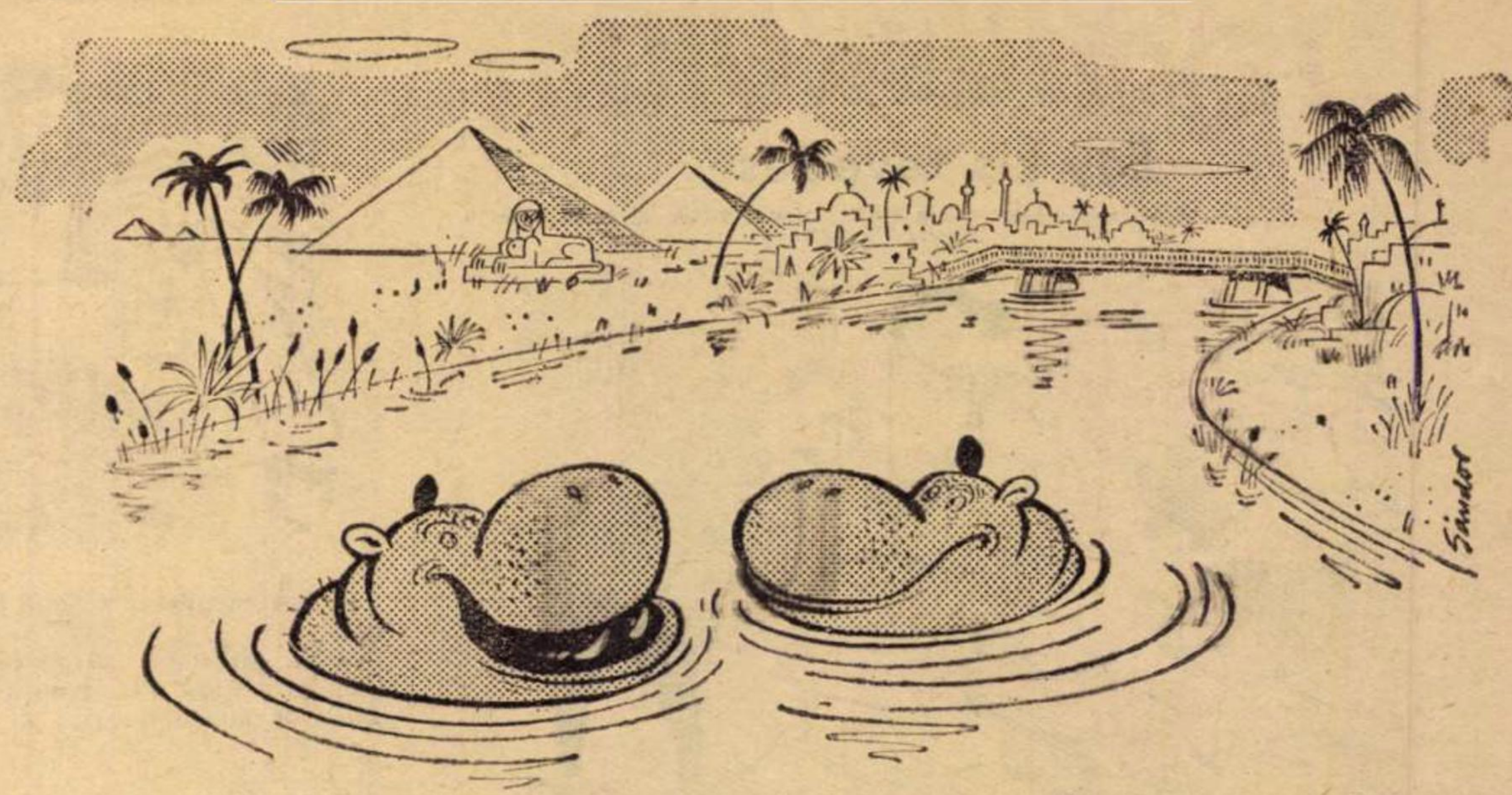

— Nem hiába írja Jónás bácsi mindig Budapestről, hogy a magyarok remek hidakat építenek...

Ez aztán a szervezés!

— Elvtársak — mondta a DISZ-titkár méltatlankodva — ez így tovább nem mehet. Hetven fiatal van az üzemben, heten tagjai a DISZ-szervezetnek.

A többiek, bár tudták, hogy ez a helyzet, úgy sopánkodtak, mint akik most értesülnek róla.

— Szégyenletes állapot — mondta egyikük.

— Tűrhetetlen — vélte egy másik.

— Ha tűrhetetlen, ne tűrjük! — szólt a titkár. — Fogadjuk meg, hogy a legközelebbi taggyűlésünkre mind a heten beszervezünk egy-egy új tagot.

— Kettőt fejenkint! — mondta egyikük.

— Hármat!

— Nem! — vágott közbe a titkár. — Csak egyet. Fejenkint egyet. Akkor már tizennégyen leszünk. Aztán huszonnyolcan. S végül ötvenhatan.

A perspektiva olyan szép volt, hogy az ülést azonnal be lehetett rekeszteni.

★

Szabó Vera néhány nappal a DISZ-szervezet soronkövetkező taggyűlése előtt foglalta el állását az üzemben. Még aznap felkereste a DISZ-szervezet titkárát, hogy bemutatkozzék.

— Soha jobbkor! — lelkendezett a fiatal ember. — Jöjjön el a taggyűlésünkre. Egyelőre ez lesz az első DISZ-munkája.

★

— Kertész András vagyok — mutatkozott be az új munkavállalónak másnap reggel a DISZ délceg sportfelelőse és rávillantotta ellenállhatatlan mosolyát — nem volna kedve eljönni holnapután a taggyűlésre?

— Ott leszek...

★

— Jaj, Veruskám — kesergett később Tihanyi Zsuzsa gazdasági felelős —, a titkárnak is van már valakije, meg Kertész Andris is beszervezett egy ifit. Csak te menthetsz meg! Gyere el a taggyűlésre, én sem akarok mögöttük maradni... Hadd lássák, hogy én is aktivizáltam valakit!

— Ott leszek.

★

— Nagyon téved az elvtársnő, ha azt hiszi, hogy ebben az üzemben politikai munka nélkül jó munkát lehet végezni! — erélyeskedett ebédidő alatt Balog Ferenc oktatási felelős — megnézzük mi azokat, akik kivonják magukat a mozgalomból. Feltárjuk az összefüggéseket... Kiértékeljük a csökevényeket! Mert oka van annak, ha valaki nem akar eljönni a taggyűlésre! ... Micsoda? Hogy ott lesz?... Meg ne feledkezzék arról, hogy én hívtam!

★

— Halló, Szabó Vera? Szervusz! Fazekas Edit vagyok, a szervezőtitkár. Ne, ne szakíts félbe, nagyon sietek! Holnap délután ötkor taggyűlés! Ott kell lenned! Nagyon fontos. Kifogásokat nem veszünk figyelembe. Ha randevúd van, mondd le! Moziba mehetsz máskor is... Ott leszel?

— Persze, hogy ott leszek.

★

Heten szervezték be Szabó Verát. S a következő taggyűlésen a hét szék helyett tizennégy széket helyeztek el az asztal körül. De csak nyolcan ültek körötte. A hét régi tag és Vera, akit beszerveztek.

— Még szerencse — gondolta magában mind a hét —, hogy akit én beszerveztem, az megjelent. A többi hat pedig majd megtanulja, hogy máskor komolyabban vegye a felajánlását.

Országh György

Karácsonyra
AJÁNDÉKOZZ
KÖNYVET

A magyar klasszikusok sorozat kapható kötetei:

ADY ENDRE válogatott cikkei és tanulmányai.	31,— Ft
ARANY JÁNOS válogatott művei. Kisebb költemények.	25,— Ft
ARANY JÁNOS válogatott művei. Tanulmányok, cikkek, levelek.	25,— Ft
BESSENYEI GYÖRGY válogatott művei.	30,— Ft
CSIKY GERGELY válogatott művei.	30,— Ft
FAZEKAS MIHÁLY összes művei.	24,— Ft
KÁRMÁN JÓZSEF válogatott művei.	21,50 Ft
KISFALUDY KÁROLY válogatott művei.	28,— Ft
MAGYAR NÉPKÖLTÉSZET (Szerk. Ortutay Gyula)	92,— Ft
MIKSZÁTH KÁLMÁN: A fekete város	29,— Ft
RÉGI MAGYAR VIGJÁTÉKOK	25,— Ft

(Szépirodalmi Könyvkiadó)
Kaphatók valamennyi állami könyvesboltban

„RÁVISZ" Rádió és Villamossági Szolgálat K. Sz.
Központ: Bokréta u. 19. Telefon: 138—228.

Rádió, erősítő, lemezjátszó, háztartási gépek

gyors, szakszerű javítása, garanciával. Rossz rádiók vétele.
Villanyszerelés.

Fiókok: Váci u. 23., Lenin krt. 94., Szép u. 5., Nagymező u. 29., Majakovszkij u. 65. Múzeum krt. 10., Üllői út 67., Ferenc krt. 19., Jászai M. tér 4/a., Ujpest, Árpád út 62., Mártírok útja 40., Bartók Béla út 44.

Vannak ilyen felesleges, de nem „céltalan" dolgok

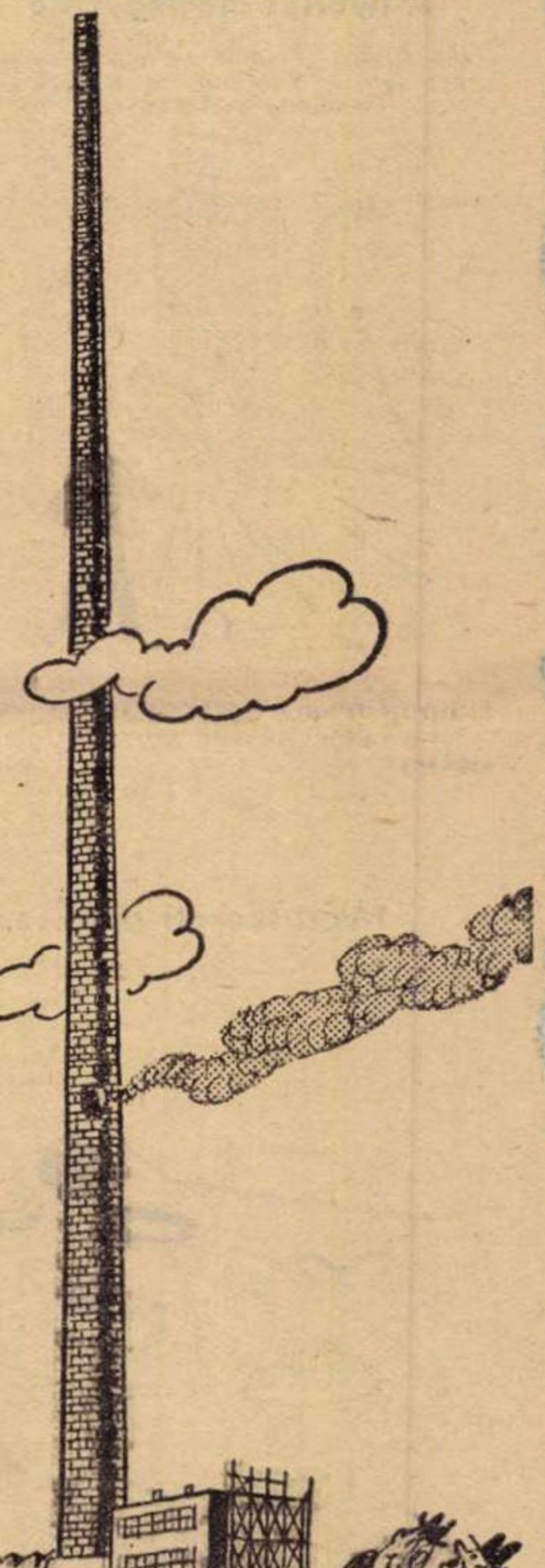

Építővállalati igazgató: Pszt! A füstig kémény, a többit csak a prémium kedvéért építettük!

A szokás hatalma...

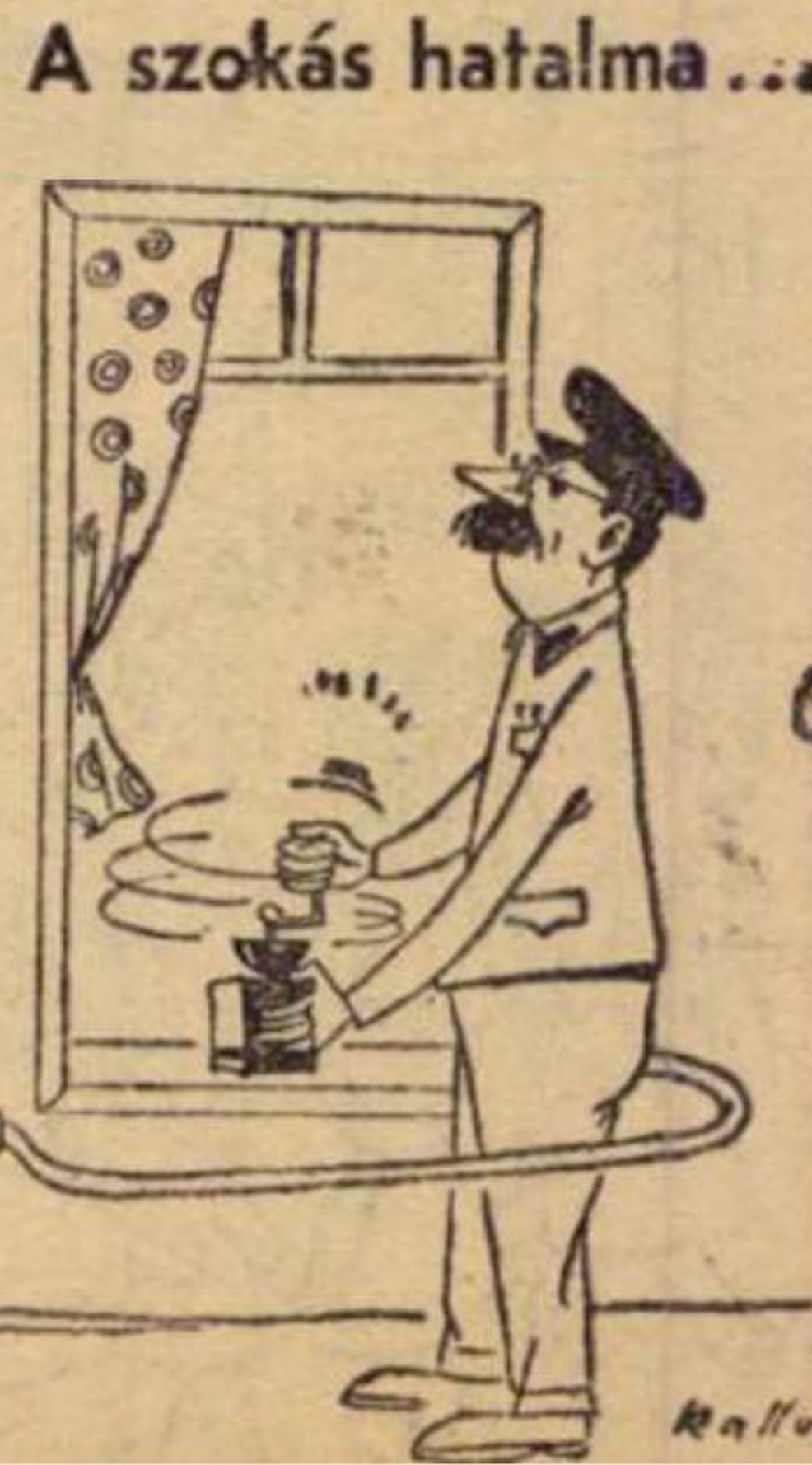

...avagy a villamosvezető kávét darál otthon.

Ketten beszélnek

— *Jól viszonyul ön a bírálathoz?*

— Meghiszem azt.

— *Ahhoz, amit ön mond másról, vagy ahhoz is, amit önről mond más?*

— Ahhoz is. Viszonyom a bírálathoz szóbeszéd tárgya. Csodálom, hogy még sohasem hallott róla.

— *Tudniillik féltem, hogy túlérzékeny, afféle sértődő. Mert akkor inkább nem szólok egy szót sem.*

— E feltevés megaláz. Szándékában áll megbírálni engem?

— *Igen.*

— Parancsoljon. Hallgatom.

— *Az a véleményem, hogy ön egy víziló.*

— Bocsánat, nem jól értettem. Hogy mi vagyok én?

— *Egy víziló!*

— Hallja-e! Hogy merészel ilyet mondani?

— *Na tessék! Ordít és kivörösödött. Előérzetem nem csalt.*

— Dehát mégis csak felháborító!

— *Na, tessék. Kész a sértődés. És még maga dicsekszik, hogy jól viszonyul a bírálathoz?*

— A sértegetés nem bírálat!

— *Először is ne ordítson. Ha az a véleménye, hogy ön nem víziló, támassza alá érvekkel. Engem meg lehet győzni.*

— Dehát hogyan nevezhet csak úgy egyszerűen vízilónak?

— *Ne kapaszkodjék a szavakba. Lehetséges, hogy egy kissé szenvedélyesen fejeztem ki magam, de ez formai kérdés. Az ön dolga az, hogy magába nézzen és megvizsgálja: hátha van valami alapja annak, hogy vízilónak neveztem. S ha ön csak némileg is vízilónak találja magát, akkor ne utasítsa vissza a bírálatot.*

— Ilyen hangon nem bírálnak!

— *A hang, a hang! A lényeget nézze, az ég szerelmére! Ha indulatoskodunk, mire sem megyünk. Én higgadtan, minden személyeskedéstől menten azt mondtam: ön egy víziló. Nem állítom, hogy feltétlenül nekem van igazam. Az ember mindig tévedhet. De ha ön nem a lényegre felel, sohasem fogjuk megérthetni egymást.*

— Helyes. Nos, némileg sem tartom magam vízilónak.

— *Ezt már értem. Vagyis nem tartja magát vízilónak. A kidülledt szeme sem ejti gondolkodóba?*

— Hallja . . .

— *Ne heveskedjék. Mire jó ez? Nem, hát nem. És a lomha járása, elnehezült teste, egész tunya életmódja?*

— Nem kérem. A járásom nem lomha, kissé kövérkés vagyok ugyan, de korántsem túlzottan, ami pedig az életmódomat illeti . . .

— *Kérem, rendben van. Én nem akartam meggyőzni önt arról, hogy ön egy víziló, én csak hangot adtam ama véleményemnek, hogy ön egy víziló. Ez nagy különbség, nemde? Önnek jogában áll a véleményemet visszautasítania, de csak ugyanazon a korrekt és higgadt hangon, amelyen én beszélek.*

— Helyes. Nos, ön tévedett, mikor vízilónak tartott. Elhamarkodva ítélt, vagy rosszul informálták, végre is mindegy. Nem vagyok víziló, megnyugtathatom.

— *Nyilván tévedtem. Megesik. De, hogy úgy rámordított, az nagyon fájt nekem.*

— Sajnálom. Elnézést kérek.

— *Nem történt semmi.*

— És most arra kérem: mondja meg, miért, milyen okok alapján állította rólam, hogy víziló vagyok?

— *Isten tudja. Volt egy ilyen érzésem. Na, megyek. A viszontlátásra!*

Tabi László

Miért nem volt zsíros a liba?

Szelindek Mihály, a Burgonyakiszerelő Vállalat instruktora éppen távozni készült hazulról, hogy egynapos kiszállásra induljon, amikor felesége a szokottnál is kedvesebben így szólt hozzá:

— Édes fiacskám. Tedd hasznossá a kiszállásodat nemcsak államháztartásunk, hanem szűkebb értelemben vett háztartásunk számára is, hozz haza onnan faluról egy jó, zsíros, nagymájú libát.

— De angyalkám, tudod, hogy én a liba minőségéhez édeskeveset értek.

— Ne félj, Misikém. Adok neked egy jó tanácsot. Nézz körül alaposan azon a falusi piacon, te tökéletes emberismerő vagy, szúrj ki egy libafelvásárlót (első szempillanatásra meglátod melyik az), kövesd nyomon és amelyik libaárushoz többször is odamegy, visszamegy, gusztálja a libát, alkuszik rá, oda menj te is, azután ígérj rá egy forintot és kész . . .

Ebben maradtak. Miután Szelindek Mihály a vállalat terebélyesszenti telepén befejezte a burgonya-kiszerelés felülvizsgálatát, kiment a helyi piacra, ahol várakozásának megfelelően a liba-kínálat kielégítő volt. Hamarosan felismerte a liba-felvásárlót is. Ez tényleg szakasztott olyan volt, mint amilyen csak egy libafelvásárló lehet.

Az illető odament az egyik árushoz, nézegette a libát, alkudott, elment, majd visszament és ez így történt vagy ötször egymás után. Szelindek most már biztos volt abban: *ott* a jó, zsíros és nagymájú liba. Ő is nézegette a libát, ő is alkudott, odament, elment, visszament, satöbbi s később pedig odalépett a libaárushoz, ráígérte az egy forintot, majd az illető (mármint a liba-felvásárló) szomorú és egyben szemrehányó tekintetével mit sem törődve már vitte is a libát.

Otthon nagy örömmel fogadta a libát és a férjét Szelindekné és azonmód hozzálátott a bontási műveletek elvégzéséhez. A liba azonban hogy, hogy nem: nem volt jó, vagyis nem volt zsíros és nem volt nagymájú. Szelindekék nagyon szomorkodtak és nem értették a dolgot.

Néhány nappal később zártkörű bankett volt a Burgonyakiszerelő Vállalatnál. Ide hivatalos volt a Krumplihéj-készletező Vállalat néhány tisztviselője is. Amikor Szelindek Mihály a terembe lépett, kit látnak szemei: nem mást, mint az ő libafelvásárlóját.

— Ugye maga volt az, aki megvette előlem azt a szép, nagymájú libát? — kérdezte Szelindektől.

— Én. Egyébként ön hogy kerül ide?

— Természetesen mint a Krumplihéj-készletező Vállalat küldötte, tudniillik ott vagyok instruktor. Persze sejthettem volna — folytatta az illető megbékélt hangon Szelindekhez fordulva —, hogy egy ilyen gyakorlott libafelvásárló, mint ön, majd megveszi előlem a libát. Erre nem gondolt a feleségem. Ugyanis ő azt mondta, hogyha nem is értek a libához, menjek csak ki a kiszállásom alkalmával a helyi piacra, szúrjak ki egy libafelvásárlót, nézzem meg, kinél akar libát vásárolni, hol alkuszik, csak kövessem szívósan és azt a libát vegyem meg. Persze első percre felismertem, hogy ön libafelvásárló. A vásár mégse sikerült, no de most már nem haragszom . . . Elárulhatom: otthon nem is mertem elmondani a történteket. Azt mondtam, hogy vettem libát, de csak két nap múlva küldik utánam. Két nap múlva azután elmentem a csarnokba és vettem egy libát, jó zsírosat, nagymájút és hazavittem. Most érkezett — mondtam az asszonynak. Képzelheti, milyen nagy volt otthon az öröm.

György István

A kézfogás

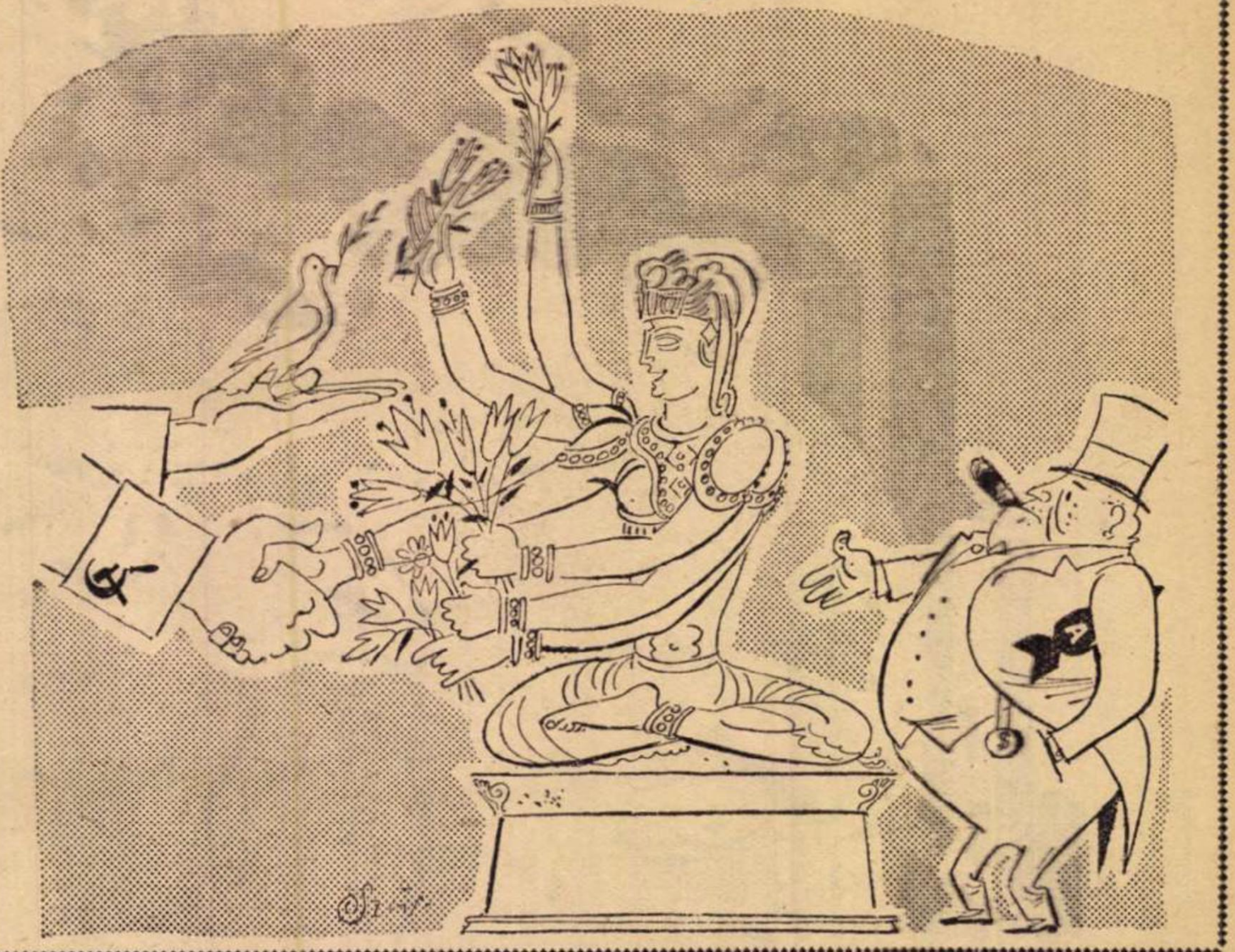

Közeledik a karácsony...

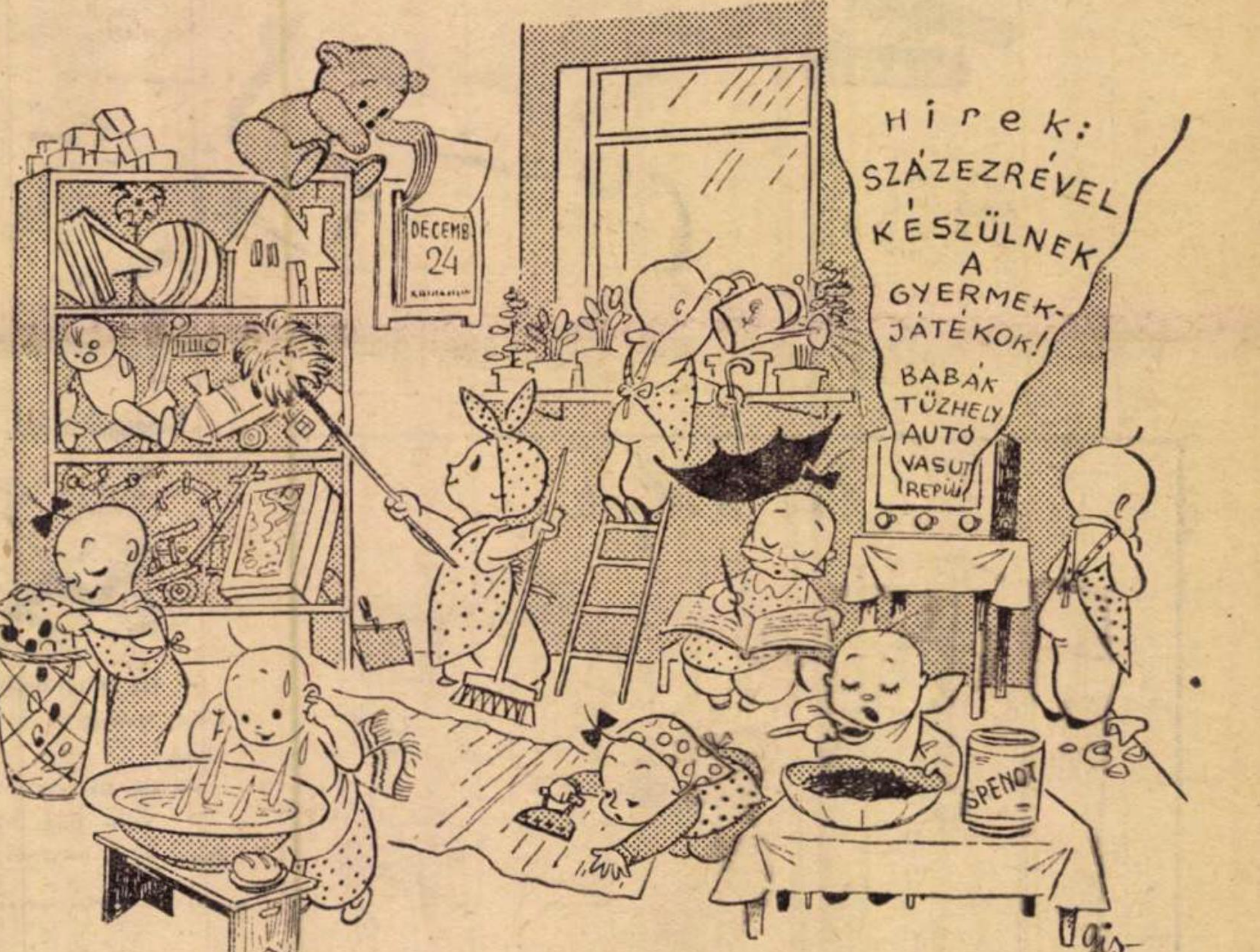
DECEMB 24
Hirek: SZÁZEZRÉVEL KÉSZÜLNEK A GYERMEKJÁTÉKOK!
BABÁK TŰZHELY AUTÓ VASUT REPÜL
SPENÓT
Gis

ezért a legifjabbak a legjobb oldalukat mutatják.

Az „előrelátó" raktáros

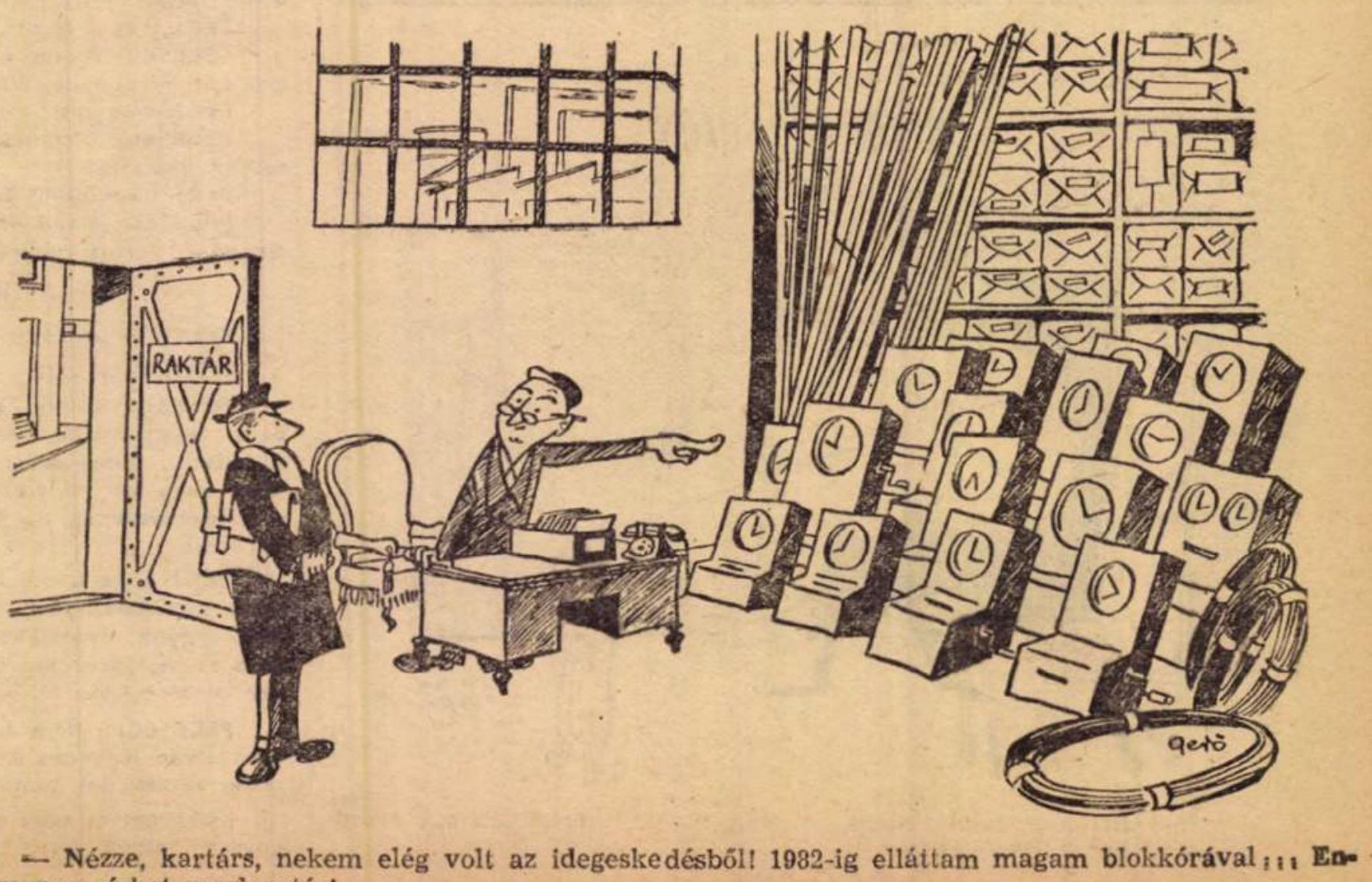

— Nézze, kartárs, nekem elég volt az idegeskedésből! 1982-ig elláttam magam blokkórával . . . Engem nem érhet meglepetés!

Fegyverkezési gondok

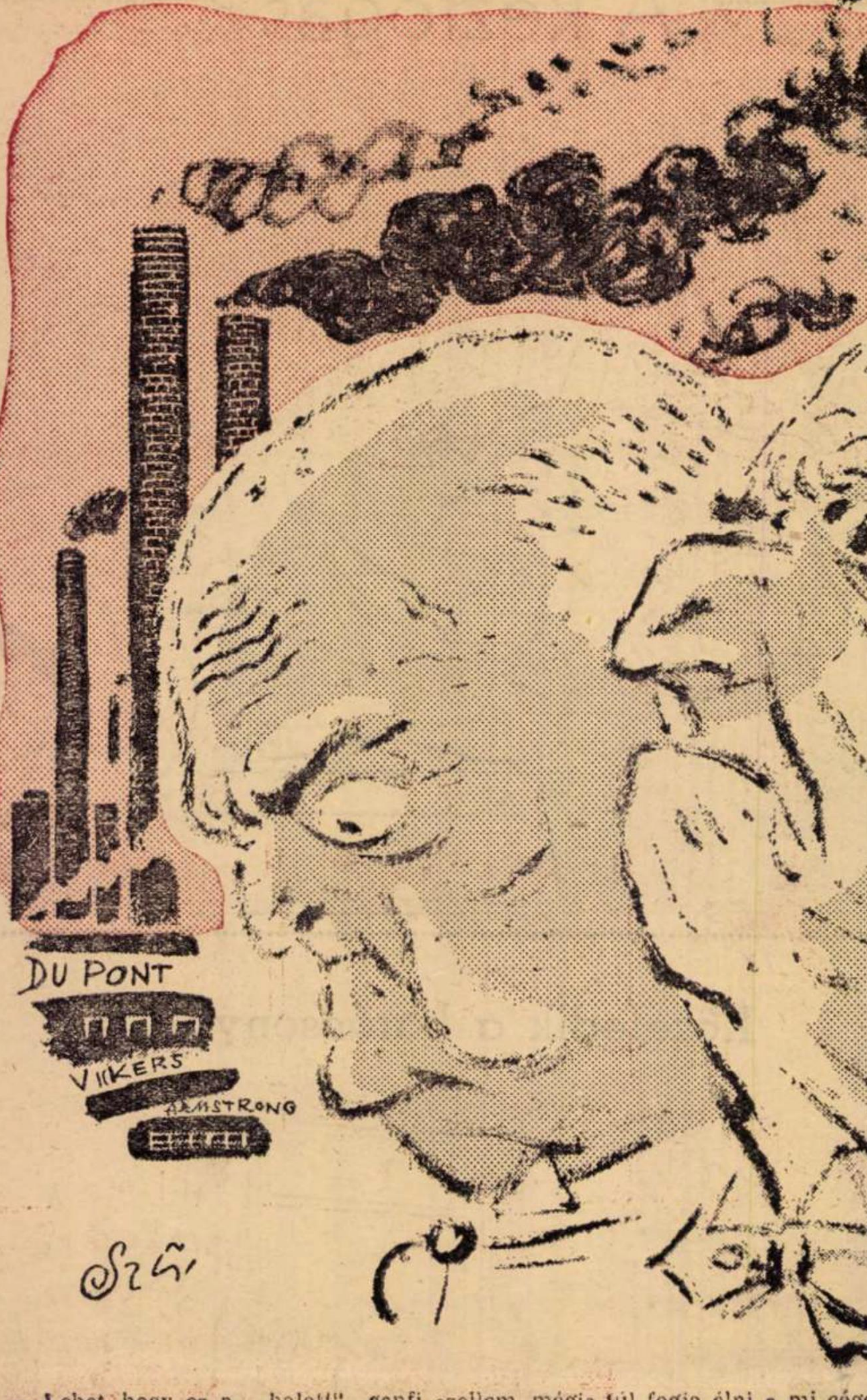

— Lehet, hogy ez a „halott" genfi szellem mégis túl fogja élni a mi cégeinket?!

Külföldi Szemle

Különleges újítás

Az egyik koppenhágai kereskedelmi vállalat — mint a Frankfurter Rundschau írja — az utóbbi 2 évben 300 munkaórá takarított meg azzal, hogy alkalmazottai részére kötelezővé tet gumikerekű rollerek használatát, ha az egyik irodahelyiségből e másikba akartak átmenni. Ezek az irodahelyiségek egy folyosó sorakoznak, amely 85 méter hosszú. Ennek a távolságnak a megtétele gyalog 90 másodpercig, rolleren pedig 30 másodpercig tart

Egyes rollerekre a vállalat kosarat szereltetett. Ebben szállítják a tisztviselők az aktákat. A vállalat igazgatója, aki ez a roller ötletet kitalálta, tagja a dán parlamentnek. Ha sürgősen parlament ülésre kell mennie, ő is rolleren teszi meg az utat az igazgató szobától a kijáratig.

Váratlan fordulat a tárgyaláson

San Franciscóban az esküdtszék Edward J. Devlin betör bűnügyét tárgyalta. A bizonyítási eljárás befejezése utá az esküdtek tanácskozásra vonultak vissza. A megbeszélés után a egyik esküdt, bizonyos Vernon Bartholomew nem tért vissza támaszpontjára, azaz nem jött be a terembe ítélethirdetésre. Kiderült, hogy az esküdtek tanácskozása alatt megjelent két detektív Bartholomew esküdt urat csekkhamisításért letartóztatta.

A hóember őse

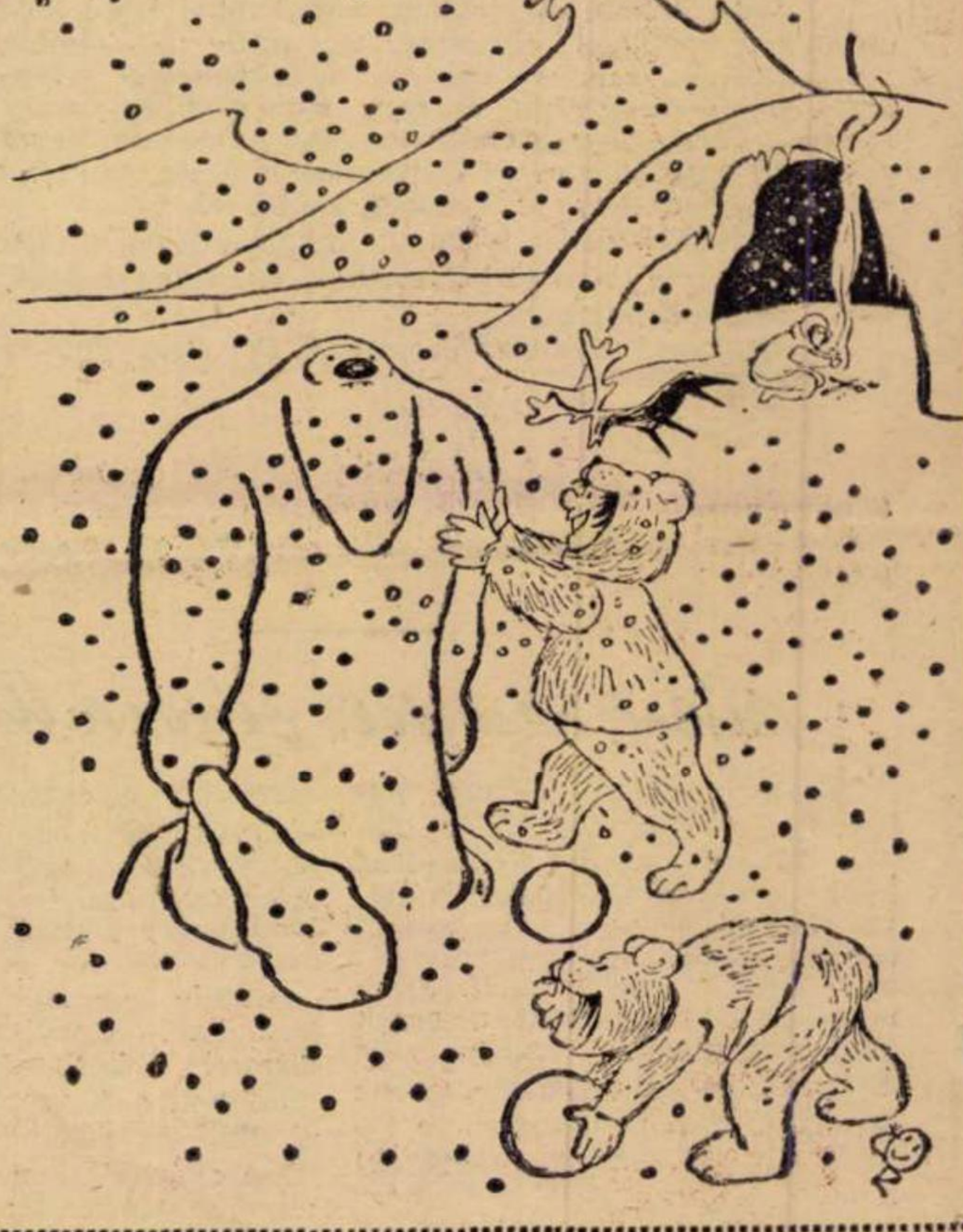

Női dolgok

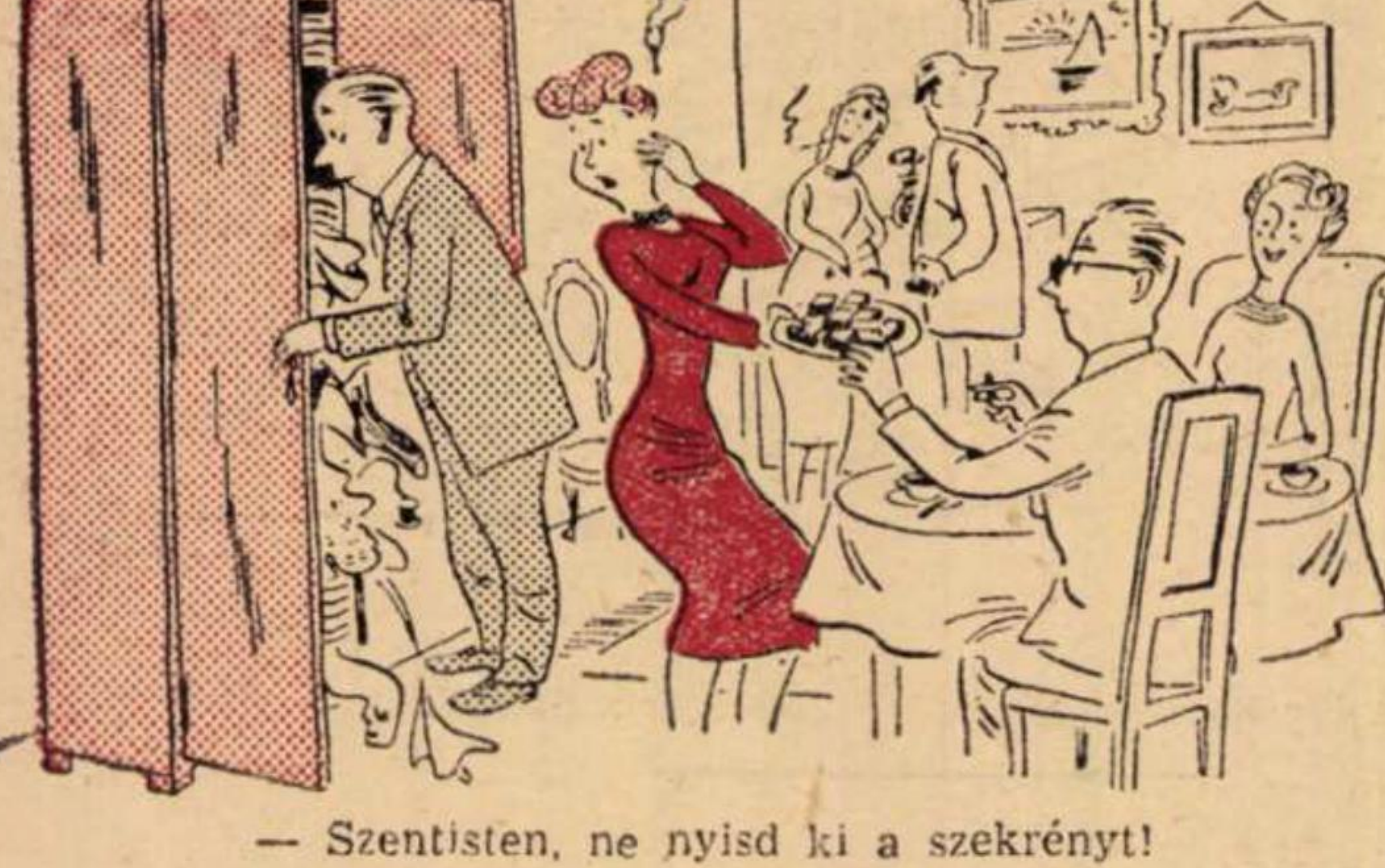

— Szentisten, ne nyisd ki a szekrényt!

(Vasvári Anna rajza.)

Müjégpálya épül a Millenárison

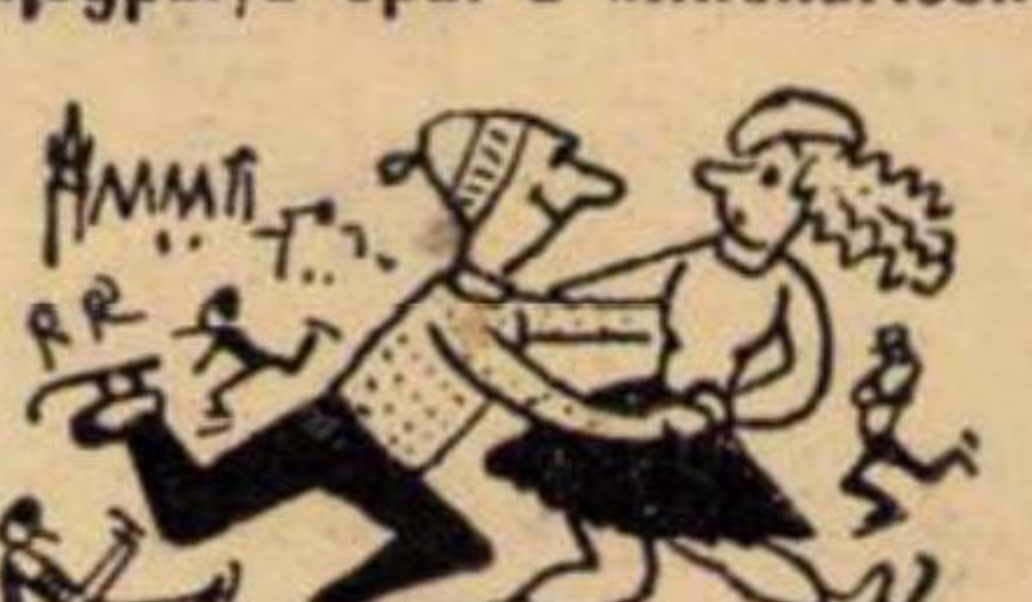

— Itt rengetegen vannak, Mancika, menjünk inkább a Millenárisra...

— De hiszen ott még nincs jég!

— Nem baj, Mancika, legfeljebb nem korcsolyázunk!...

A meglepetés

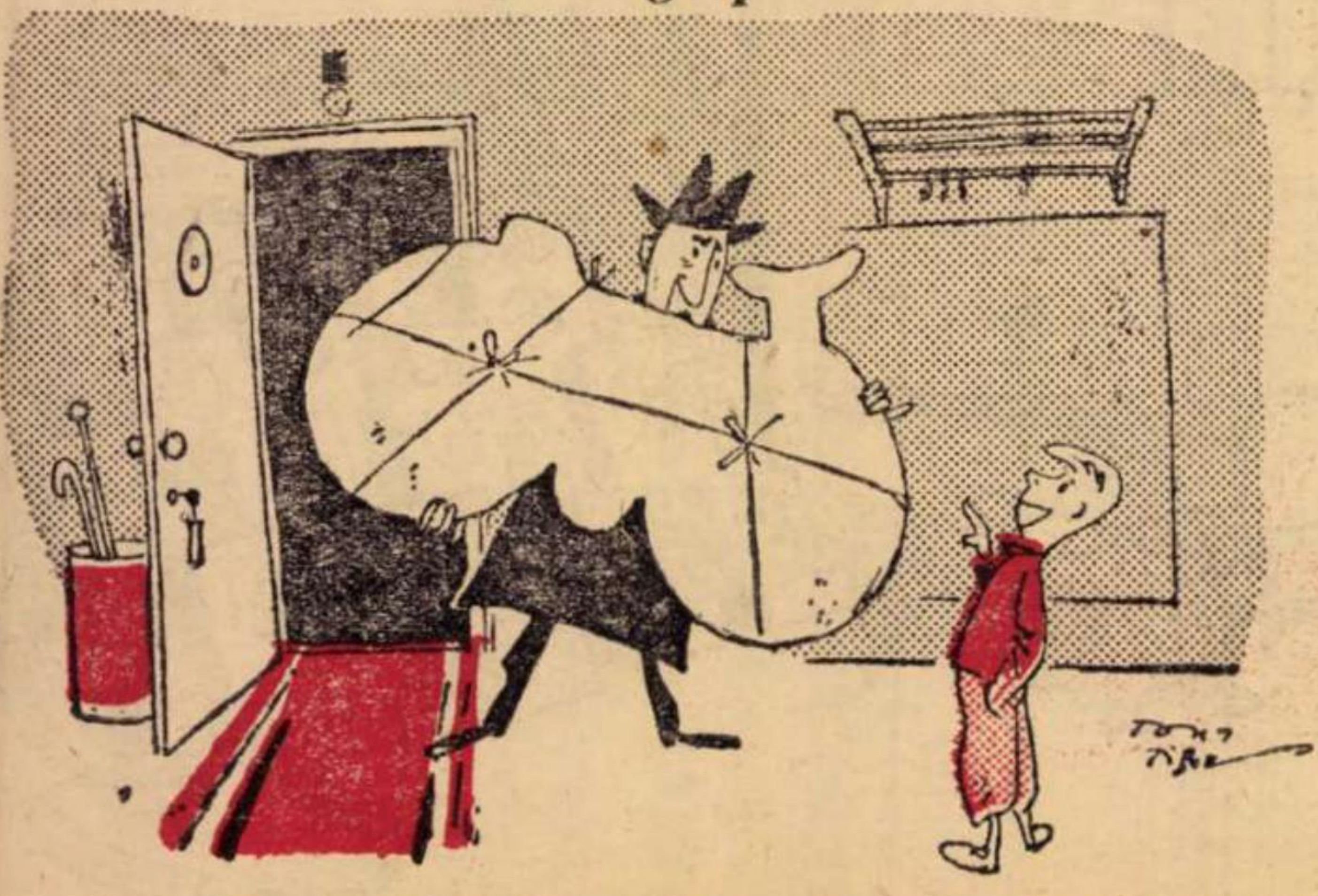

— Bizisten, nem tudom, mi van benne, apu! Csak azt áruld el, hogy kontrafékes-e?

Mindennapos TRAGÉDIA 1 felvonásban.

FÉRJ (holtfáradtan érkezik haza, ruhástul veti magát az ágyra).

FELESÉG: Legalább vacsorázz, fiam.

FÉRJ (hallgat).

FELESÉG: Szegénykém! Még nincs kilenc óra és olyan fáradt vagy, mint egy hulla.

FÉRJ: Fáj a fejem.

FELESÉG: Akkor nem megyünk sehová (sóhajt). Szó sem lehet róla, hogy átmenjünk Pozsonyiékhoz.

FÉRJ: Hogyan?

FELESÉG: Megígértem Klárinak, hogy este átnézünk hozzájuk.

FÉRJ (rémülten): Te ma el akarsz menni?

FELESÉG: Mondom, hogy nem. Egyáltalán nem lényeges, kár is beszélni róla.

(Szünet.)

FELESÉG (célzatos szomorúsággal sóhajt).

FÉRJ: Mi a baj?

FELESÉG: Semmi. Egyáltalán nem lényeges: Csak bánt, hogy megígértem Pozsonyiéknak. Még majd azt hiszik, hogy azért nem megyünk, mert te féltékeny vagy Lacira. Nevetségessé teszed magad ezzel a féltékenységgel. Ha tetszem, tetszem, inkább örülnél neki.

FÉRJ (ingerülten): Én arra a degenerált Pozsonyira egyáltalán nem vagyok féltékeny. Viszont fáradt vagyok. Semmi kedvem azzal az undorító alakkal és a szempillarezgető feleségével lopni az időt! Amikor alhatom is!

FELESÉG: Nem látom be, miért kell kiabálni. Nem olyan lényeges ez az egész ügy, hogy érdemes lenne veszekedni miatta.

FÉRJ (mivel naiv lélek, megnyugszik): Ha nem lényeges, akkor jó.

FELESÉG: De azért az mégis túlzás, hogy a L cit szidod és a feleségét, csakhogy megindokolha a lustaságod. Különben is Laci minta férj. Ő sos fáradt, ha a feleségének szórakozni van kedve.

FÉRJ (izgalmában a fáradtságról is elfelejtkez feláll): Szóval te azt akarod, hogy én! most! kim jek az utcára, nyomorítsam magam a villamoson másszam három emeletet?

FELESÉG: Velem ne kiabálj. Nem megyünk kész. Nekem igazán nem lényeges.

FÉRJ (visszadől az ágyra).

FELESÉG: De azt magad is beláthatod, h mennyire önző vagy, fiam. Azzal nem törődsz, h én megesküdtem rá, hogy elmegyünk! Mit szá neked, hogy hazugságban maradok?

FÉRJ (feláll): Menjünk.

FELESÉG: Miattam ne hozz ilyen nagy áldozat Ha fáradt vagy hát aludj. Aludj délig, nem oly lényeges az egész.

FÉRJ (határozatlanul): Most megyünk, vagy ne megyünk?

FELESÉG: Nekem mindegy, nem lényeges.

FÉRJ (felesége őszinte megdöbbenésére, viss fekszik).

FELESÉG (nagyon sajnálja fáradt férjét, m jobban saját magát, zokogni kezd. Órákon át igy szik meggyőzni a férjét, hogy mennyire nem lén ges látogatóba menniük, végül szó nélkül zok

FÉRJ: Miért sírsz? Azt mondd meg fiam, bőgsz!

FELESÉG: Nem lényeges.

FÉRJ (feláll, dúlt arccal indul kifelé).

FELESÉG (kínzottan): Most hová mész?

FÉRJ: A kabátomért.

(Elmennek Pozsonyiékhoz.)

Vizinczei Istvá

KULTURFRONT

A. Vasziljev:

Az író és a kritikusok

A városban csak egy író élt: Szemjon Kapusztyin. Kisebb elbeszéléseket írt a serdülő korban lévő fiatalság számára és büszkén hangoztatta, hogy írásait „a felnőttek is olvassák“.

Kapusztyint szerették a városban csendes, szolgálatrakész természete miatt és szívesen beválasztották a különböző gyűlések elnökségébe. Egy időben városi tanácstag is volt. Ha nem lettek volna kritikusok a világon, nyugodtan, minden lelki megrázkodtatás nélkül élhette volna le napjait.

A városban azonban három kritikus tevékenykedett: Ivan Koldobin, Alekszej Trinov és Dimitrij Oszokin. Ebben a trióban a szigorú Koldobin volt a hangadó. Ő volt az, aki ezt írta egyszer az egyik cikkében: „Itt az ideje, hogy a leghatározottabb formában megkérdezzük Szemjon Kapusztyintől, miért nem fog egy nagyobb, maradandóbb mű megírásához?“ És Kapusztyin hozzáfogott! Elkövette azt az ügyetlenséget, hogy egy alkalommal kijelentette: megkezdte az adatgyűjtést, mert egy nagyszabású regény-trilógiát szándékszik írni a helybeli famegmunkáló iparosok életéről.

Ettől az időtől kezdve Kapusztyin valamennyi megjelent elbeszélését három oldalról vették tűz alá a kritikusok. Először Koldobin dorongolta le a helybeli újság hasábjain. Utána Trinov ütött rajta egyet az ifjúsági lapban. Az utolsó csapást pedig Oszokin mérte rá a helyi rádió adásaiban.

Koldobin „A be nem tartott ígéret“ című cikkében a következőket írta: „Ismét csalódtunk Kapusztyinban. A beígért nagy mű helyett csak soványka kis vázlatot kaptunk.“

Trinov a következő címet adta tanulmányának: „Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó!“ „Milyen elszomorító — írja —, hogy Kapusztyin ismét csak egy jelentéktelen kis írással lép a nyilvánosság elé!“ Oszokin az éter hullámain keresztül duplázott rá kartársaira és ilyeneket mondott: „A mi igen tisztelt írónknak, úgy látszik esze ágában sincsen regényt írnia. Kibújik a felelősség alól!“

Igy ment ez három éven keresztül. Egy szép napon Kapusztyin elvesztette türelmét és a „Szülőföldem“ című évkönyvben hosszú kritikai tanulmányt írt a következő cím alatt: „Válasz bírálóimnak!“

Ezzel vége is a történetnek. A városnak azóta egyetlen írója sincsen — ezzel szemben van négy kritikusa.

(Fordította: Gerényi Tibor)

A szerző öröme

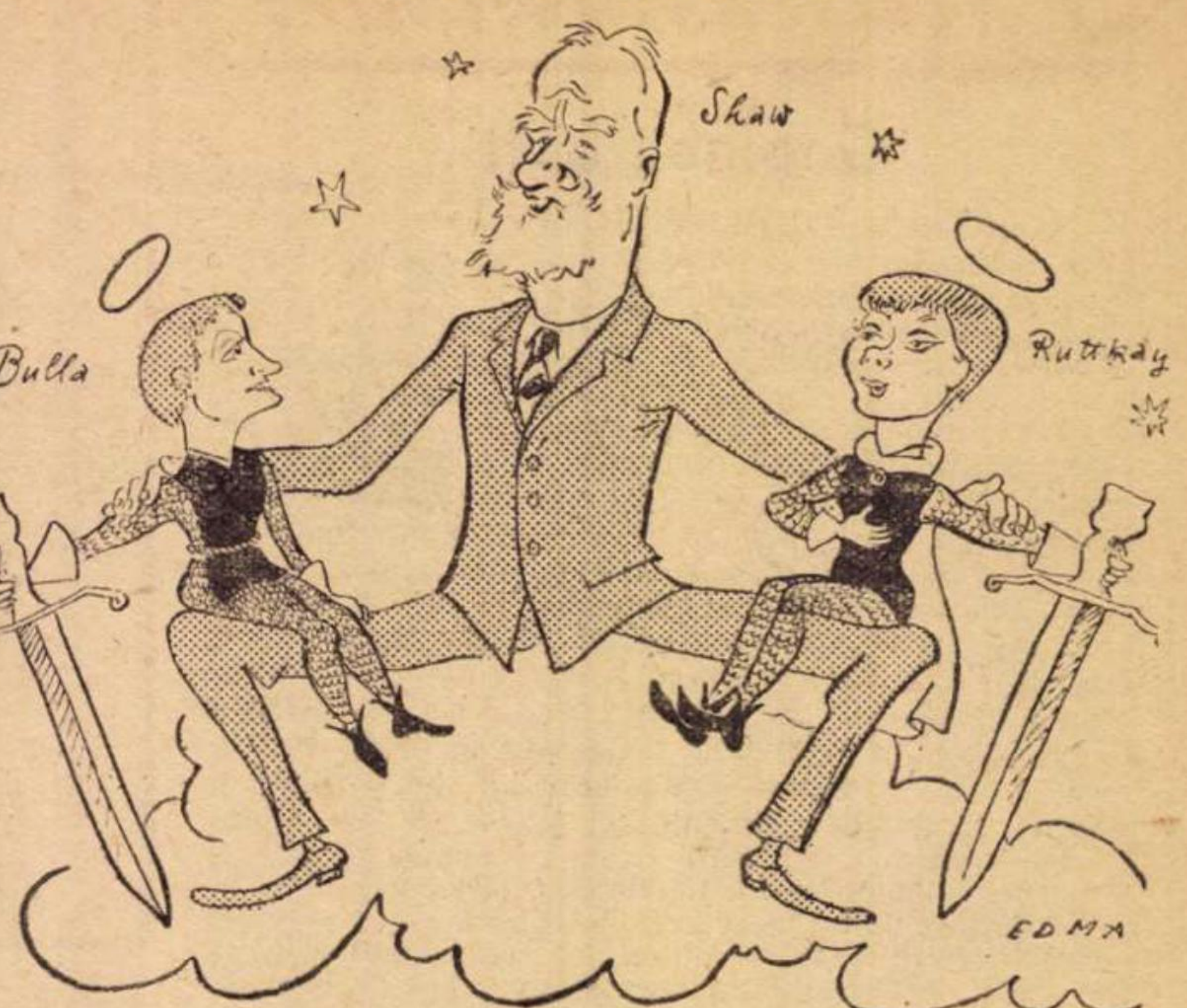

— Látjátok, gyerekek, éppen két ilyen Szent Johannát képzeltem el . . .

Spontán szónok

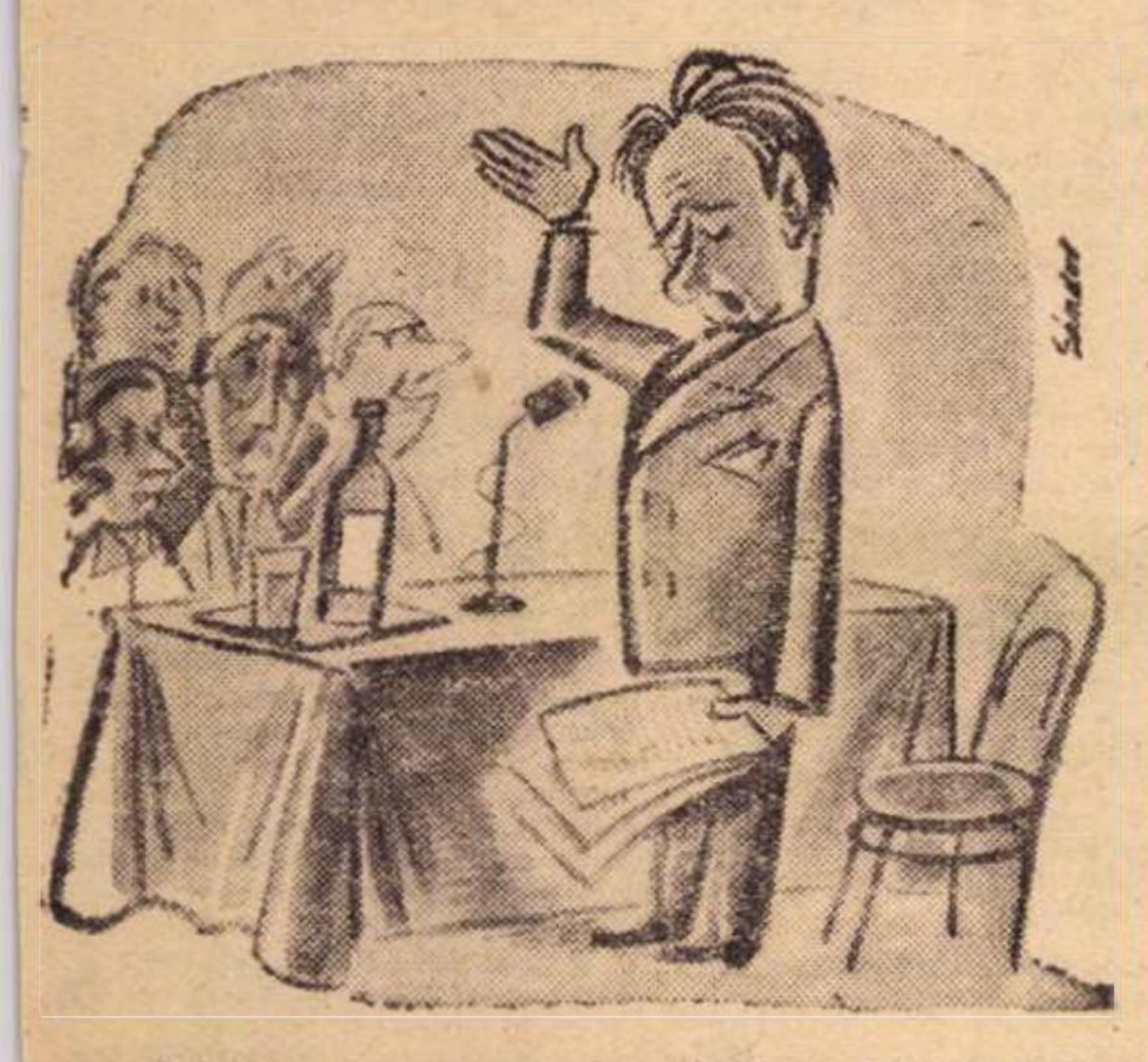

— Most, a nagy esemény hatása alatt hirtelen eszembe jutnak Voltaire halhatatlan sorai . . .

Az olasz filmek hatása

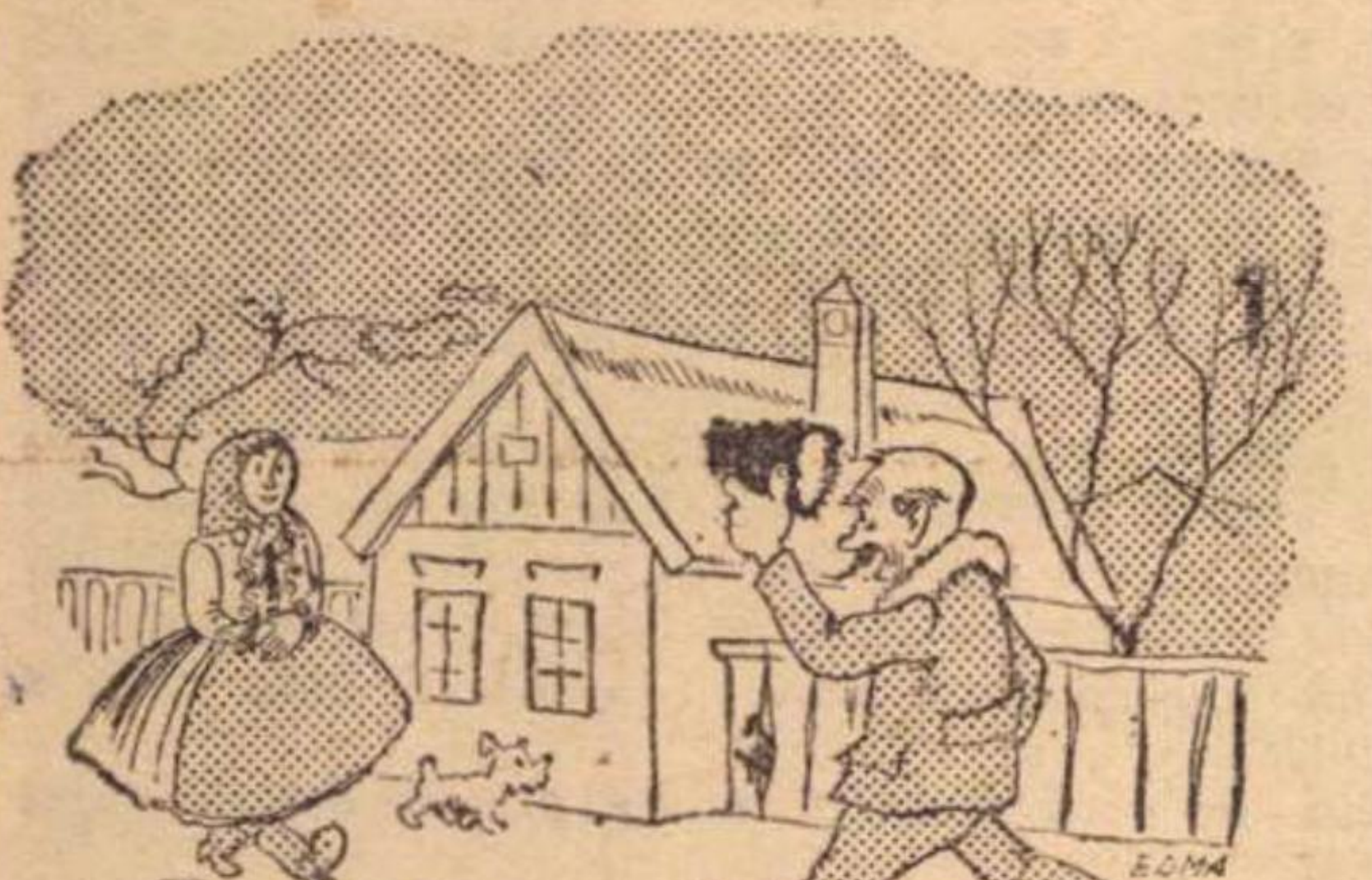

— Csao, komámasszony!

A humor könyvéből

Edvi-Illés Aladár festőművészt a tárlaton ezzel a konvencionális túlzással mutatta be egyik zsüritag a feleségének:

— Bemutatom neked a legnagyobb magyar festőművészt.

Mivel a szerény művész ekkora titulust mégsem akart elfogadni, de barátját, a zsüritagot sem akarta meghazudtolni, ezzel a szellemes válasszal oldotta meg a dilemmát:

— Van szerencsém asszonyom, nevem: Munkácsy Mihály.

★

Liszt Ferencet fölkereste egyszer egy dúsgazdag bankár. Udvarias hajlongások közt felkérte, hogy estélyén játsszék vendégeinek valamit, s akkora tiszteletdíjat ad, amekkorát a mester kíván. Liszt hűvös maradt.

— Semmi pénzért nem vagyok hajlandó vendégek előtt játszani.

— De mester, végre is ön a hangversenyein is pénzért játszik!

— Az egészen más. Ha ön egy Eszterházy hercegtől tízezer szarvasmarhát akar venni, azonnal megköti önnel az üzletet, de ha másfélkiló rostélyosnak valót kérne tőle, azonnal kidobatná.

Irány: Moszkva

A Fővárosi Operett Színház vendégszereplésre a Szovjetunióba utazik.

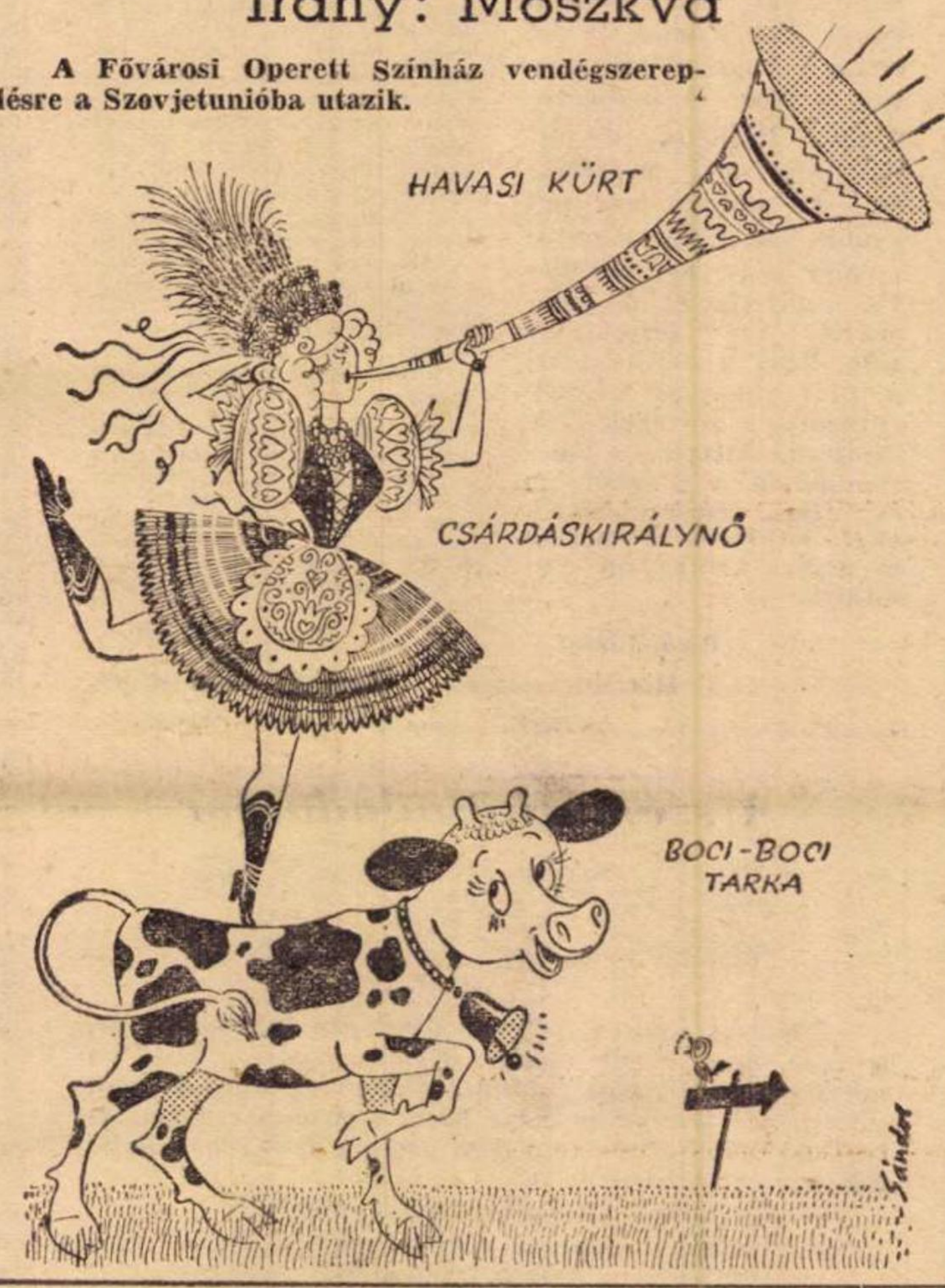

Tevékeny író

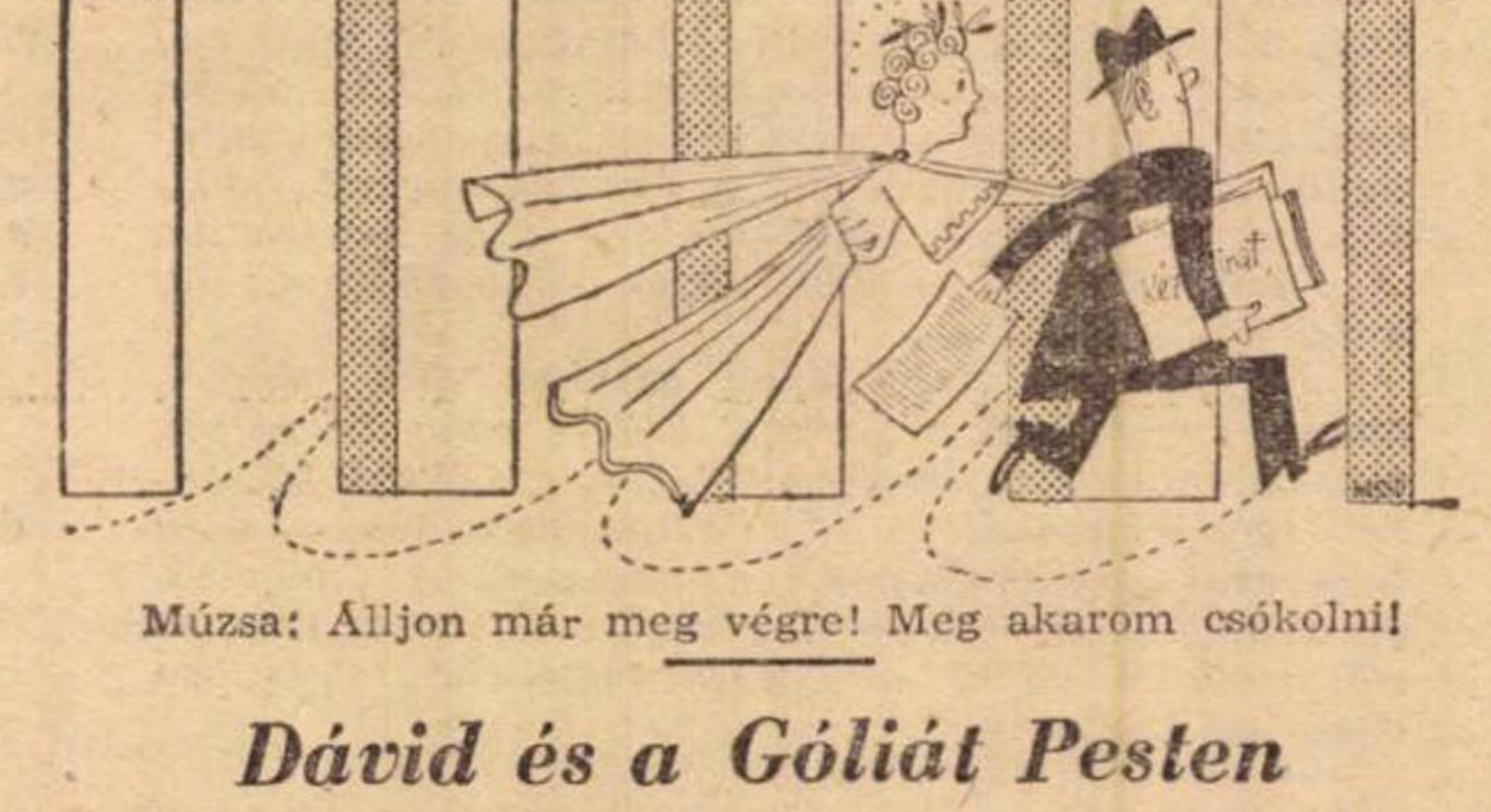

Múzsa: Álljon már meg végre! Meg akarom csókolni!

Dávid és a Góliát Pesten

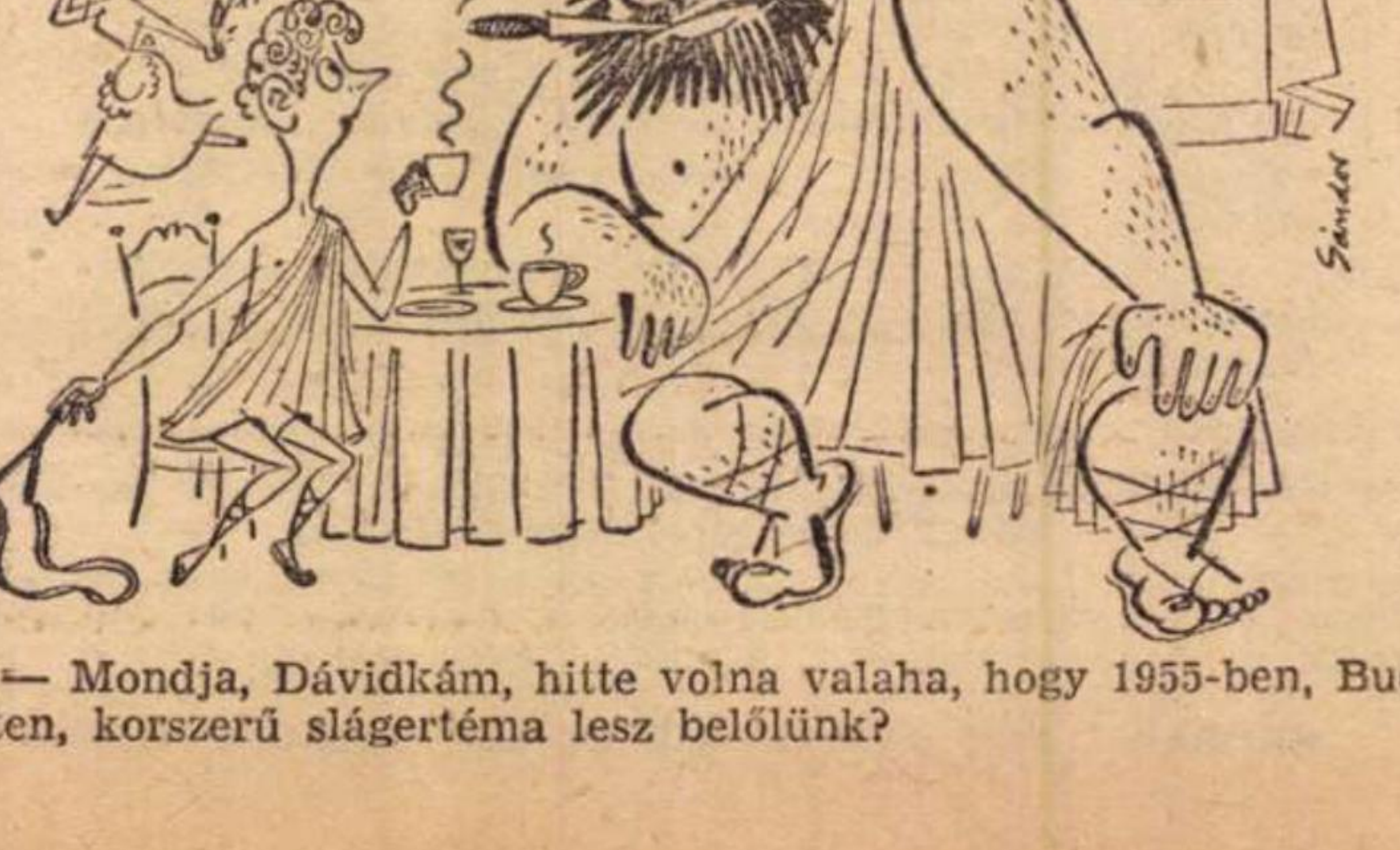

— Mondja, Dávidkám, hitte volna valaha, hogy 1955-ben, Budapesten, korszerű slágertéma lesz belőlünk?

Böngészde

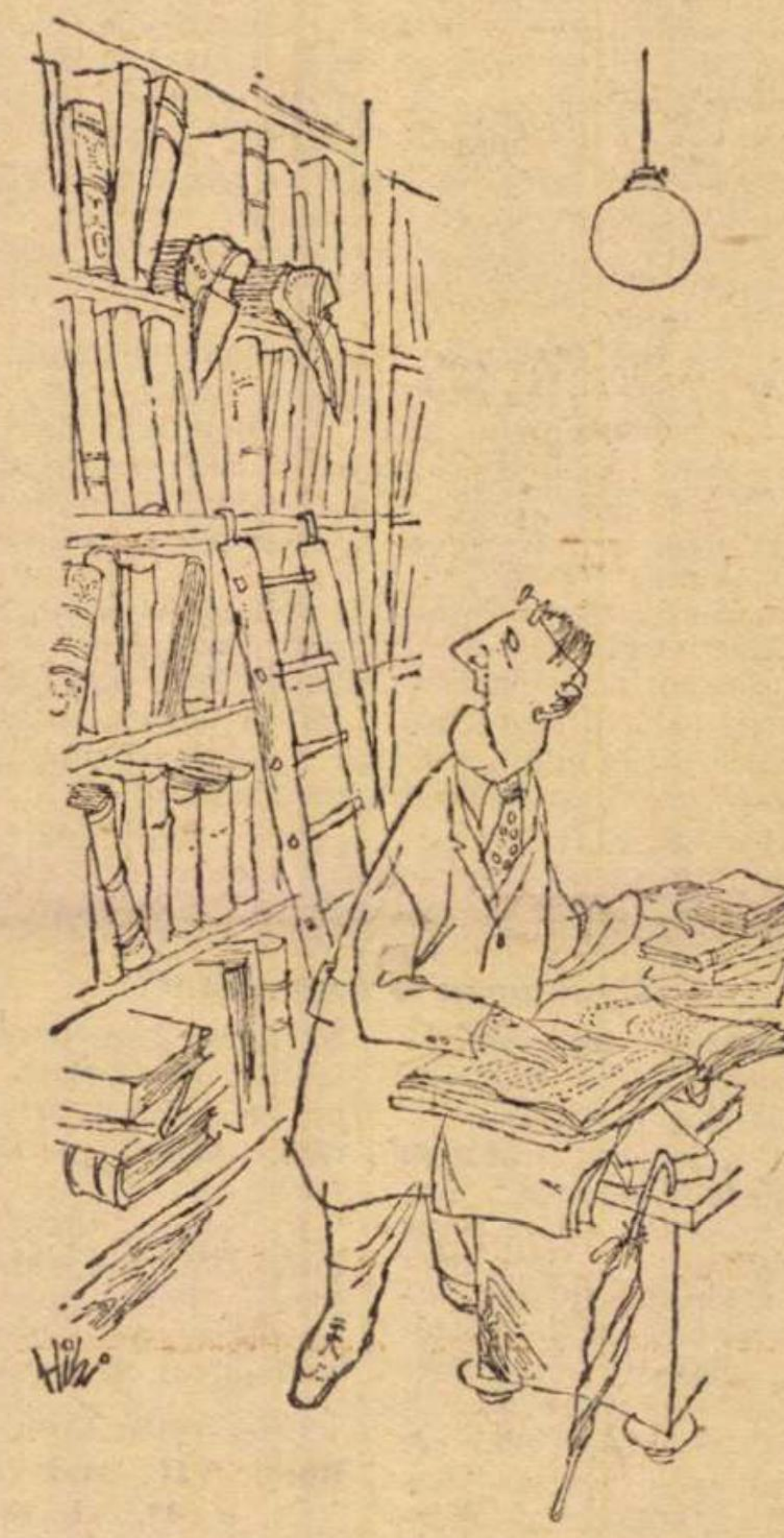

— Na, talált valami érdekesét, taná úr?

Borisz Tyimoféjev:

Megnemírt gondolatfoszlányok

Nagyon passzívan élt hacsak azt nem számítjuk, hogy követte a Föld forgását.

★

Azt mondta ellenvetésül: „Ezt nem tudja befogadni az agyam“. Valóban kis térfogata volt az agyának.

★

A töltőtoll nem tölti meg magát gondolatokkal.

★

Olyan hevesen védte a konfliktusmentes irodalom elméletét, hogy összes barátaival összeveszett.

★

Amikor saját automibilra rendezkedett be, nem értette meg többé a gyalogjárókat.

★

Az író megszokta a kritika tűszúrásait és olyan könnyen viselte el, mint a tűpárna a tűt.

Azon a házon, amelyben lakott, valamikor emléktábla lesz következő felirattal:

„Itt élt és itt átdolgozott . . .“

★

A műkedvelő kritikus csak a hátad mögött mond kritikát rólad.

(Fordította: Pogonyi Antal)

Le a bürokráciával!

Gebines bolt

A gyöngyösi 101-es Italbolt úgynevezett „gebines" üzlet. Olvasóim túlnyomó része nyilván először hallja ezt a szót. Jómagam sem ismertem. Hettik Lászlóval együtt ismertem meg. De róla lejjebb lesz szó.

Gebines boltoknak a vendéglátóipar szakmai nyelve azokat az üzleteket nevezi, amelyek aránylag kis forgalmuk miatt pénztáros nélkül működnek. Aki tehát gebines boltban boltvezető, az beosztottjaival együtt mér, számol és kasszíroz. És sajnos olykor sikkaszt és lop, ha olyan becstelen ember, mint fentnevezett Hettik. A gebines boltok az árut nem úgy kapják, mint a nem gebinesek, hanem göngyöleggel együtt eladási áron. A gebines csaposnak egyéb dolga nincs, mint, hogy az itókát azon az áron, amelyen átvette, továbbadja a vendégnek. Ez egyszerű dolog. Ha a gebines tisztességes. Az ilyen boltok ellenőrzése roppant laza, mert — úgy látszik — abból indul ki, hogy minden gebines tisztességes, makulátlan jellem. A laza ellenőrzést azonban a makulára fogékony lelkek kihasználják. Mint például Hettik László is kihasználta.

Hettik, ahogy az egyik önéletrajzában írja — mert többféle életrajza van — nincstelen, szegény szülők gyermekeként, 1924-ben látta meg a napvilágot és tizenkét éves korában cipészinasnak szegődött el. Most pedig — írja az életrajzában — „a demokráciát építem munkámmal a Mátravidéki Vendéglátóipari Vállalatnál, mint csapos". Ez derék dolog! Jobban mondva: derék dolog lett volna, ha Hettik a gyatra ellenőrzéstől támogatva, már működése kezdetén nem züllesztette volna saját aranybányájává a 101-es számú Italboltot. És nem építette — mint ahogy életrajzában ígérte —, hanem „csapolta" a demokráciát. Italkereszteléssel, hitelesítetlen poharakkal és egyéb elnyűtt kocsmárostrükkökkel tizenöt hónapig vágta a „boltjába" özönlő szomjastorkú vendégeket. Gyűlt a pénz, de a viharfelhők is gyűltek. Az egyik becsapott vendég ugyanis Hettik gyors feltörésének hiteles történetét megírta az ÁEM-nak. A bejelentés nyomán megindult vizsgálat megállapította:

Hettik működésének tizenöt röpke hónapja alatt 124 000 forintot szippantott ki a dolgozók zsebéből és fektette csupán ingatlanba. Az ingatlant nem íratta saját nevére. Nyilvánvalóan azért, hogy a szög idő előtt ki ne bújjék a zsákból. De a vizsgálat Hettiknek ezt a huncutságát is felfedte és az illetékhivatal közel 20 000 forinttal megbírságolta.

A visszaélések sorozatát a vállalat vezetőinek mulasztásai tették lehetővé. Részben azzal, hogy a 120 000—160 000 forintot forgalmazó boltot nem vonták szoros számadás alá (gebines határ: 60 000 forint), részben pedig azzal, hogy elmulasztották a gebines boltoknál szokásos kötelező szúróleltárok megtartását.

Hogy ezenkívül kik és hogyan segítették Hettik László vagyonszerző üzelmeit, azt ez a rövid cikk nem döntheti el. Bízzuk az ügyészségre. **Bernáth Ede**

Nyakamon a mennyezet!

Köteles-e az albérlő megvárni, amíg nyakába hull a mennyezet?

Ezt a kérdést intéztem a házfelügyelőhöz, mikor közöltem vele, hogy szobámban a fal egy méter sugarú körben átázott és kértem, intézkedjen, hogy a csőrepedést javítsák ki, mert a fal kidőléssel fenyeget. A házfelügyelő azzal utasított el, hogyha a főbérlő szobájáról lenne szó, akkor intézkedne. Majd ha a mennyezet hull rám, akkor panaszkodjak!

Én viszont félek, hogy intézkedés hiányában fejemre dől a mennyezet és akkor már nem lesz módomban panaszkodni.

Szabó Ernő
Bpest, VII., Majakovszkij u. 41., II. 18.

Télapó is lehet bürokrata

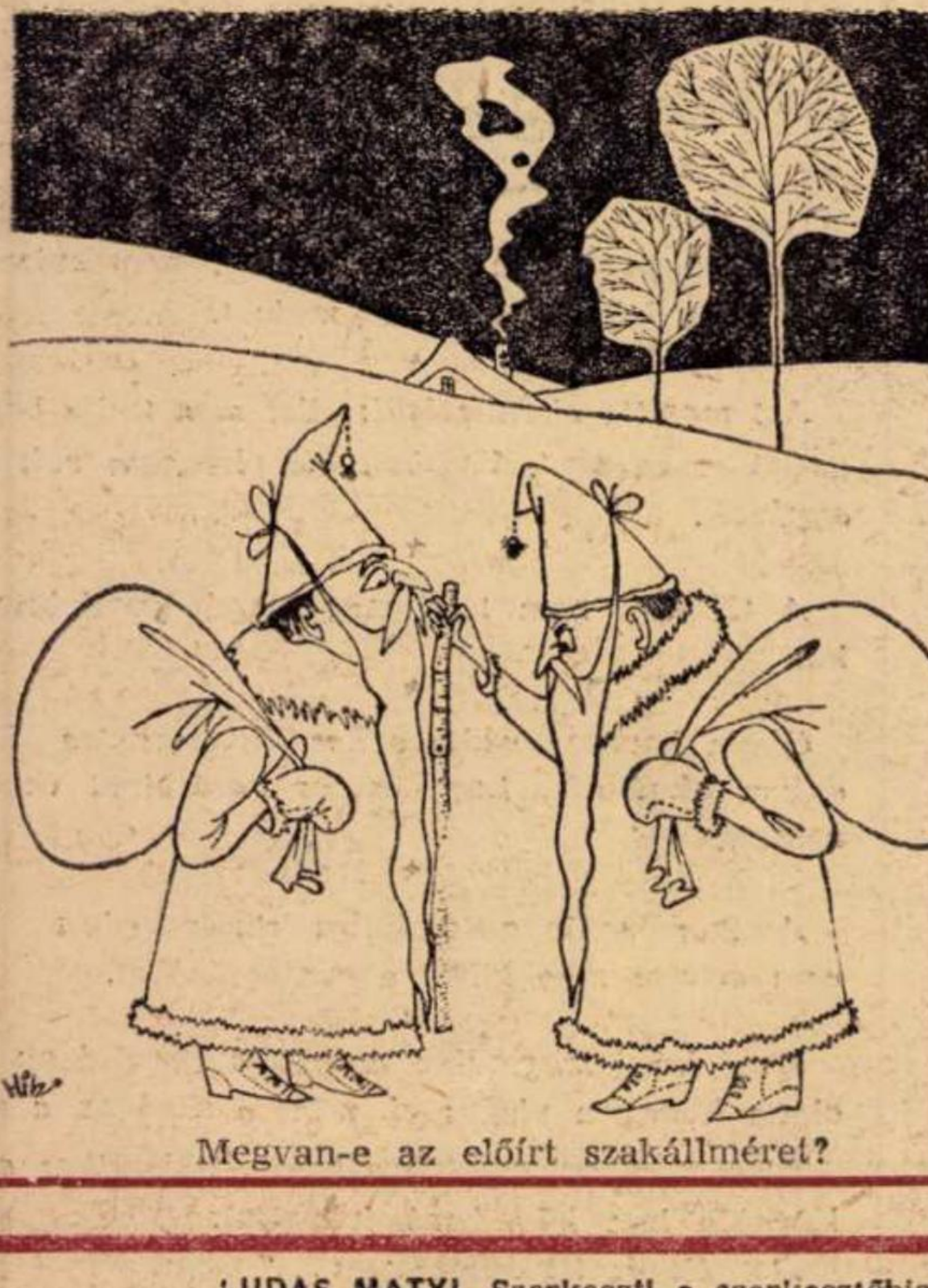

Megvan-e az előírt szakállméret?

Csőrepedés

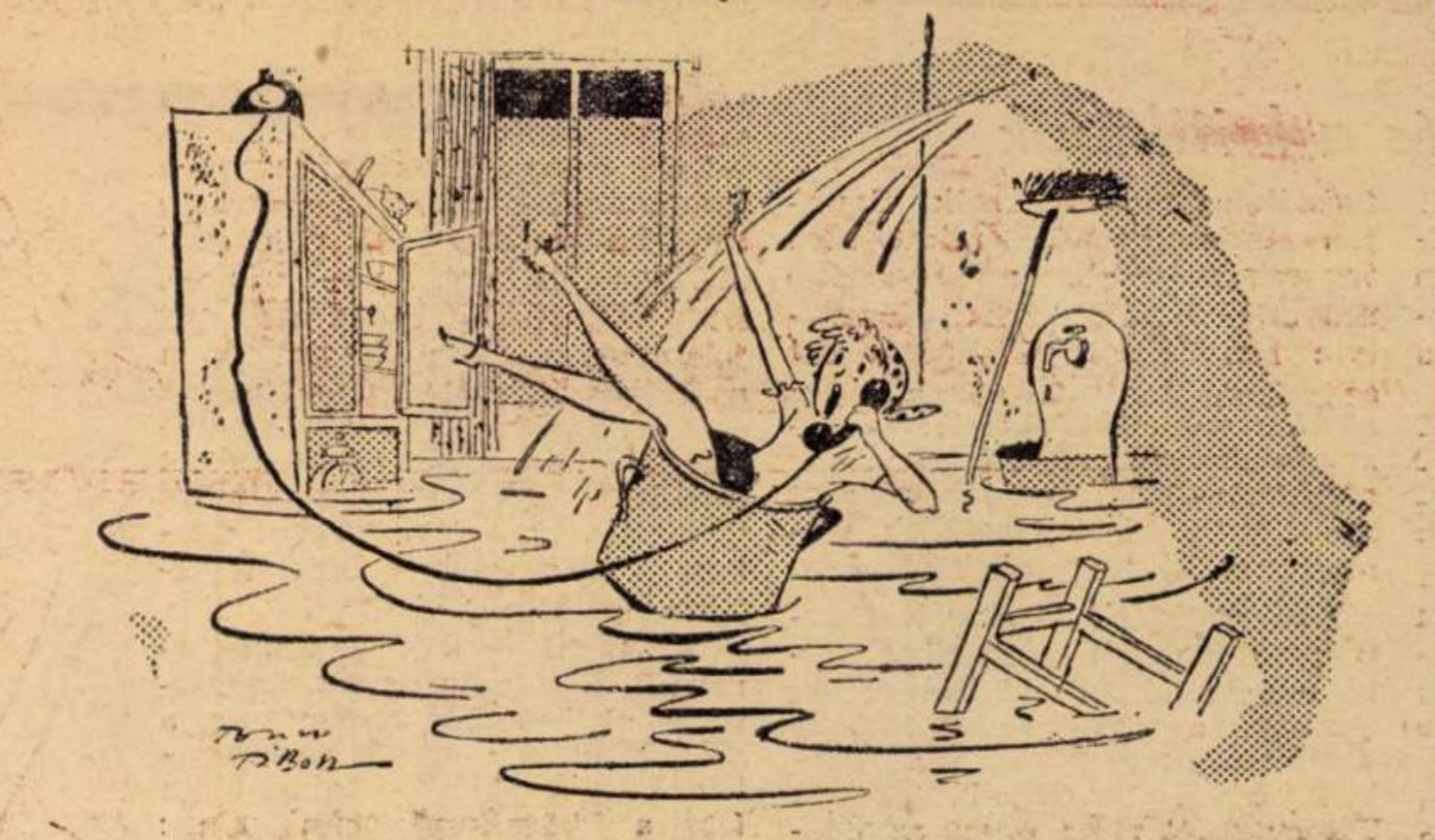

— Jöjjenek már, az egekre kérem, közben léket kapott a mosófazekam is!

Túlságosan „hangos" film Heréden

Községünkben csak szombaton és vasárnap van filmelőadás, ezért érthető, hogy mindig tele van a mozi. A padok rozogák, töröttek, de ezt már mindenki megszokta. Az viszont már nagyobb baj, hogy a mozitermet csak egy deszkafal választja el a kocsmától. Így történhetik meg, hogy a vetítés alatt a film hangját teljesen elnyomja a részegek ordítozása. Állandóan dörömbölnek a deszkafalon és ha rendreutasítják őket, bejönnek a moziba és parázs verekedést rendeznek.

Bíró József
Heréd

Meddig várjak a pénzemre?

Üzemi dolgozó vagyok, mindössze két hold földem van. Ez év májusában a Magyar Állami Eötvös Lóránd Geofizikai Intézet fúrási munkálatokat végzett a földemen, melynek nagy részén százszázalékos kárt okoztak. A fenti intézet munkatársa 560 forint kártérítést állapított meg és kijelentette, hogy két hónapon belül feltétlenül megkapom. A községi tanács mezőgazdasági osztályának vezetője azt állítja, hogy a pénz már megjött és az elnökhelyettesnél van, az viszont azt mondja, hogy még nem jött meg.

Az ígéret óta már háromszor két hónap is eltelt és a pénznek se híre, se hamva. Én nemcsak a terméstől estem el, hanem a föld után az adót is fizetnem kell. Ezért végre szeretném a kártalanítási összeget megkapni.

Bakonyi József
Tokod,
Kossuth Lajos u. 40.

Párnás jelleg

Sztálinvárosból utaztam Budapestre. Pusztaszabolcson át akartam szállni a gyorsmotorosra, azonban a pénztárnál olyan sokan álltak, hogy nem tudtam kiegészítőjegyet venni — gondoltam —, majd megváltom a vonaton.

Jött a kalauznő. Kifizettem a többletet, nem volt semmi baj, csupán azon csodálkoztam, hogy párnásra állította ki a pótjegyet, holott fapados kocsiban ültem. A kalauznő félénk kérdésemre így válaszolt:

— Igen, ez fapados, de párnás jelleggel közlekedünk.

Elgondolkoztam:

— Hm... nem rossz! De vajon, mi történne, ha ennek az ötletnek a kitalálója betérne a „Pipacs"-ba és egy pogácsát venne, de egy dobostorta árát fizettetnék meg vele? Miért ne? Tortajellegű pogácsa! Vagy inna egy pohár sört és a likőr árát kérnék.

Balázs László villanyszerelő,
Sztálinváros, Rózsa u. 22.

A kiskésit...

Egyik kartársam Salgótarjánban volt, megéhezett és bement a Népbüfébe, hogy megvacsorázzék. Bécsiszeletet rendelt, de nem adtak hozzá kést. A salgótarjáni Népbüfében ugyanis kést csak 10 forint betét ellenében adnak. Kartársam elkérte a panaszkönyvet és beírta a furcsa intézkedéssel kapcsolatos észrevételét. A bejegyzésre a salgótarjáni Vendéglátóipari Vállalat a következőket válaszolta:

„Mivel fenti üzemegységünkben nagy mennyiségű kés veszett el, azzal a kéréssel fordultunk a megyei tanács kereskedelmi osztályához, hogy betétdíjat számíthassunk fel. A megyei tanács kereskedelmi osztályának vezetője hozzájárult, hogy a kés tényleges ellenértékét betétdíjként kérhessük."

Ezek után csak azt szeretném tudni, mi történik azzal, akinek véletlenül nincs éppen fölösleges tíz forintja a betétre?

Sass Imréné,
Bp., VII., Wesselényi u. 69.

Ludas Matyi elintézte

Örömmel értesítelek, hogy közbenjárásodra a kis „Dongó" motoromat a gyár kijavította.

Szedres József,
Bp., XX., Ady E. u. 43.

A miskolci Dugonits utca lakói azzal a kéréssel fordultak a Ludas Matyi szerkesztőségéhez, hogy az utcában az illetékes kerületi tanács állíttasson fel közkutat. A közkutat a miskolci Víz- és Csatornamű Vállalat nemrég felszerelte. Köszönjük Ludas!

Glódi András oszt. vez.
Miskolci Városi Tanács VB

A szemesi csodadoktor

Balatonszemesen, fent az újtelepen lakik Kiss úr, a meg nem értett ember. Keménykalapot visel és minduntalan feltalál valamit. A keménykalap a „régi szép idők" tanúja: gazdája hajdan gazdag szőnyegkereskedő volt Budapesten. Ami pedig a feltalálást illeti? Kiss úr azt hirdeti:

— Az emberiségnek kívánok használni!

A szemesiek azonban azt tartják:

— Nem fülik a foga a munkához!

Azért Kiss úr csak tesz-vesz valamit. Például rossz órákat szokott venni, igazít rajtuk valamit és a siófoki piacon pénzzé teszi őket. Ámde az órák hamar megállnak, mintha tanúsítanák, hogy Kiss úr szeretné megállítani az idők folyását.

De ő a kecskékkel is tesz valamit. Kigondolta, hogy a kecskékkel szántani is lehet. Egyszer, tehát egy kis ekét szerkesztett, eléje kecskét fogott. Az újítást nem szabadalmaztatta, mert a kecske gyengének bizonyult. Meg akarván edzeni a kecskék jövendő nemzedékét, az újszülött gidákat hideg vízbe mártogatta. A gidák kimúltak — dehát nem göröngyös-e mindig a feltalálók útja?...

Kiss úr igazi találmánya azonban ama gépezet, amellyel meggőzöli a reumás, izületi, vagy bármilyen más bántalmakban szenvedőket. E készüléknek köszönheti ragadványnevét is. Azok a huncut balatonmentiek Kiss urat „szentkakasnak" nevezték el. A jámborsággal hivalkodó, örökké templomjáró úriember ugyanis előszeretettel gőzöli meg a menyecskéket, miközben azok így kiáltoznak:

— Nem ott fáj, Kiss úr!

A minap szerencsém volt meglátogatni a szemesi gyógyítót, szent szobrocskával díszített, csinos kertes házában. Sötét ruhában, sötét arccal fogadott. Szúrós szeme a vesémbe akart látni. Fekete bajuszkája idegesen meg-megrándult.

— Hallottam, — mondtam — hogy feltalált Kiss úr egy gyógyító készüléket.

— Igen — felelt komoran. — Maga a beteg?

Gyanusnak találhatott. Igaz, kiáltóan egészséges vagyok, s elfelejtettem nyögdécselni. De feltaláltam magam, s így szóltam:

— Nem magamért jöttem. Nagyanyám térde kalácsa fáj. Ő küldött. Ön a mentsvára. Már mindent megpróbáltunk.

Kiss úr méltóságteljesen kínált meg hellyel.

— Értem — mondta, s hangja egyre olvadóbbá vált. — Hozzám, ezt megelégedéssel mondom, akkor fordulnak az emberek, amikor már senki sem tud segíteni. Nem is csalódnak. Én merőben másképp gyógyítok, mint az szokás. Én elvetem a gőzfürdők elvét. Én a beteget takaróba bugyolálom. Én csak arra a testrészére eresztem a gőzt, amely beteg. Engem, uram, áldanak az emberek. Itt van például a Szép Terka néni, meg Szárszón, Szabó juhászgazda... Nálam lettek makkegészségesek. Ugy kellett őket idehozni, s vidáman, a saját lábukon mentek el. Uram, a közvélemény sürgeti, hogy sorozatban gyártsák a készülékemet, s vigyék külföldre. Rómában egy egyházi méltóság lapockájában gyógyíthatatlan reuma izgágáskodik. Micsoda világraszóló dicsőség lenne, uram, az országnak, ha egy magyar készülék szerezné meg neki a gyógyulást!

Kiss úr arca fénylett, szinte glóriát beszélt saját feje fölé.

— Jöjjön — ugrott fel hirtelen —, megmutatom a készüléket!

Közönséges kályha álldogált a folyosón. Kiss úr tisztelettel nézte.

— Ez az — mondta —. Víztartály van benne, onnét csövek vezetik el a gőzt. Még nem tudom, mi az az erő, amely gyógyít az én gőzömben. Különben is a tudósok feladata ezt tanulmányozni. Dehát... Képzelje, a hatóságok megtiltották, hogy kísérletezzek az emberiség javára. De az emberek ostromolnak, hogy gyógyítsam őket.

Ugyan, mit mondanak erre a gyógyultak?

Beszéltem Szép Terka nénivel. Mozdulni is alig tudott.

— Jaj — panaszkodott —, miket mond ez a Kiss úr! Rosszabbul vagyok, mint azelőtt, pedig húsz forintot kért minden kezelésért. Jaj!

Szárszón Szabó juhász felesége így beszélt:

— Kiss úr szüntelen a nyakunkra jár, hogy az uram még, még gyógyíttassa magát. Ó, nem használt semmit a kuruzslása. Naponta ötven forintot fizettünk a gőzölésért. Tüzelőt meg kosztot is kellett vinni.

Másnap találkoztam ismét Kiss úrral. Tapintatosan elmondtam neki betegeinek véleményét.

— Ez a hála — mormogta. — Pedig épp most beszéltem egy orvossal. Azt mondta: kerekeket a készülékem alá és vinni faluról falura, városról városra!

Igazat adtam neki: a kerekek valóban hiányoznak. De nem a gőzölőmasinának, hanem Kiss úrnak lenne szüksége — kerekekre. Akkor tán megértené, hogy ma már aligha érvényes az a közmondás: egy bolond százat csinál!

Kóródi József

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII. Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.